

BRUMAR HOINAR

PLEACĂ BARZA, PUNEM VARZA...

(cronica de ședință a Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” -
duminică, 2 noiembrie 2025, Galeria „Dumitru I. Grumăzescu”)

PROGRAM:

1. SCÂRȚ cel nou, la nunta de argint... - prezentare/lansare revista SCÂRȚ, serie nouă, nr. 25 (octombrie 2025), propuneri de păstrare/îmbunătățire; prezentarea textelor câștigătorilor concursului „OCTOMBRIE, CRI...” al revistei SCÂRȚ; prezentarea noului concurs al revistei, pentru luna noiembrie („ZIUA BĂRBATULUI”)

2. FESTIVALURI LA FINAL... (valuri de la festivaluri) - prezentare texte trimise la festivaluri; impresii despre festivalurile de umor care s-au desfășurat; prezentare regulamente de participare la concursurile care vor urma

3. UN SECOL DE ETERNITATE - lansare de carte

„Lungul drum spre împlinire”, autor
Emanoil Ignat

- prezintă Daria Dumescu

4. PLEACĂ BARZA, PUNEM VARZA... - recital literar - muzical, susținut de membrii Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” precum și de către ceilalți participanți

REALIZARE:

ANICA ANDREI-FRASCHINI

VREO... DOUĂ
TREIMI

Și se făcu 2
noiembrie...

Întârziem puțin,
dar nu din pricină
de încetineală a cuiva, ci pentru că
șoferul ne-a întrebat dacă vrem să
urmeze cu strictețe indicațiile GPS-ului.
Iar cum eu i-am spus că singura noastră
dorință era să ajungem la cel târziu 12
fără 3 minunte, dumnealui a simțit
nevoia să ne arate cât de performant este
și ce traseu rapid înșfacă, până într-acolo
încât ne-a dus pe niște întortocheți
dintr-alea care n-au făcut decât să ne
întârzie. Dar, pentru că deborda de zel,

bunăvoință și amabilitate, nu l-am penalizat, ci i-am lăsat un mic bacșiș. În aplicație. Iar Umoriștii ne-au iertat, sperăm.

Cum pe 30 octombrie a avut loc, în sala Henri Coandă a Palatului Culturii, deschiderea celei de a XXVII-a ediții a Simpozionului „Monumentul - Tradiție și Viitor”, iar în ziua a doua, la Palatul Braunstein, s-a ținut prelegerea „Urme ale regalității. Regina Maria și patrimoniul imobil, la un veac și jumătate de la nașterea suveranei”, în sala Galeriilor am găsit o expoziție cu felurite tablouri ilustrând-o pe Regina Maria, iar pe Daniel interpretând „SOS această lume, SOS acest pământ”, în fața auditoriului fidel.

Aflăm, chiar constatăm, că lipsesc unii protagoniști. Vasile Vajoga este răcit la propriu. Și-atunci, ca să nu fie singur, Daniel l-a poftit pe Eugen-Paul la masa prezidiului. Oleg nu e, Aurel nu e. Fiecare, cu preocupări de demenajare și amenajare, respectiv cu rolul de suporter la fotbalul nepotului. Președintele executiv menționează că este prezentă, pentru prima dată la o ședință a Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu”- Păstorel, mama dânsului, doamna ex-profesoară de limba română, pe care o salutăm surprinși, cu drag și plăcere. De asemenea, au venit de prin țări mai „calde” Angela și Ticu. Este în sală și dl Dumitru Șerban, de la Radio Iași.

Daniel ne înștiințează că pauza urmează să fie peste o oră, ca să facem poza de grup, înainte ca ei, Sanda, Daniel și mama, să dea bir cu fugiții, spre o aniversare.

Redactorul principal, de-a dreptul unic, al revistei Scârț, pe numele de scenă Daniel Bratu, a muncit intens, pentru a scoate numărul de octombrie la timp. Dar și PIM s-a mișcat bine, „omul

cu capsă nepusă fiind la locul lui”. Revista este caldă și este foarte apreciată și lăudată, nu numai pentru că este unica publicație lunară de „literatură, umor și bună dispoziție” din țară, ci, în egală măsură, și pentru că toate cele 68 de pagini sunt consistente, savuroase, spumoase, rafinate, marcate de calitatea producțiilor, de inteligența, talentul și inspirația autorilor.

Daniel se conformează programului, ne anunță câștigătorii concursului lunar al revistei Scârț, cu tema „Octombrie, cri!”. Îi găsiți în numărul de octombrie, al revistei ajunse la „nunta de argint”. Silvia Horga a obținut premiul I *hors concours*. Aplauze!

Netam-nesam, Eugen-Paul se molipsește de la scaunul ocupat de regulă de Președintele de onoare, Vasile Vajoga, și face un catren pe loc, intitulat „Bodyguard”: „Pe Daniel l-a cam luat teama/ Că pentru-umoru-i d-excelență/ N-o să avem nicicum clementă/ Așa că a venit... cu mama.” Daniel a apreciat „producția” ad-hoc a partenerului său de prezidiu, opinând că „dacă tăcea, filosof rămânea”, având și câteva observații privind prozodia.

Pentru moment, Daniel remarcă faptul că și-a făcut apariția Liuba, apoi ne citește din revistă creația lui George Eftimie, „Cri, cri, cri”, care a câștigat premiul I, alături de Mirela Grigore, George Ceaușu, Tony Andreescu, Laurențiu Ghiță, Emil Ianuș. Ne mai citește textul lui Laurențiu Ghiță, legat de trecerea la ora de iarnă. Iar Emil Ianuș a trimis pe hârtie „Toamna mustăriilor”. Daniel ne invită să nu ne reținem din a face propuneri și din a trimite poezii, fie și total lirice. Ne mai spune ce conține revista și că, la aniversări, o avem, de această dată în medalion, pe Adela Cotul. O evidențiază pe Daria, care a câștigat o serie de premii importante, la

concursurile din acest an. De exemplu, la Tg. Jiu, premiul al II-lea, la secțiunea poezie. Daria ne citește la microfon „[...] S-au războit doi bulibași în pace/ Pentru-o Pirandă aprigă, de soi./ Îndrăgostiții, slobozind capace,/ Cu sânge-nfierbântat pulsând puhoi/ În luptă au mierlit-o amândoi.”... Aplaudăm.

Intervine Axinte, pentru a propune ca, în revistă, să fie incluse dialoguri epigramatice, de exemplu, între Gârda și Bunduri. Daniel reține ideea și găsește potrivite și dialogurile între Bunduri și Diviza sau între Gârda și Diviza, deoarece deja a primit acceptul de la autori și urmează să le publice în revistă.

Trecem la punctul 3, lansarea cărții d-lui Emanoil Ignat, „Lungul drum spre împlinire”, despre viața dumnealui. Autorul este invitat în față, împreună cu Daria Dumescu, cea care a rearanjat scrisul de mână al d-lui Ignat și a întocmit prefața. Nonagenarul este venit cu nepoata, absolventă de Litere, care semnează, la începutul cărții, o „Scrisoare către bunicul meu”. Din cuvântul Dăriei, care a citit cartea cu sufletul la gură, reținem că lucrarea conține povești de viață impresionante și poezii, totul scris „cu sânge de străbun”. Iar cuvintele d-lui Ignat, citite de pe o foaie de hârtie pe care rândurile sunt așezate uimitor de ordonat, răsună încărcate de emoție, dar ferme, pentru a

ne vorbi despre Cenuclul Epigramiștilor și despre activitatea sa de inginer chimist, timp de mai bine de 49 de ani. Am difuzat pe FB o parte din aceste discursuri. Primesc și eu autograf, pe exemplarul pe care mi-l însușesc. Mulțumesc frumos!

Între timp, intră dl Valeriu Cazan, Sanda îi cedează locul și ea se așază pe calorifer. Se încheie lansarea cărții, Daniel își reia atribuțiile, invitându-l la microfon pe Doru Melnic. Inegalabilul umorist dedică declarații vesele de iubire, mai întâi unei farmacistice. „Îmi stârneai dureri de cap/ Am alergat la tine-n trap/ Că poate îmi prescrii vreun hap/ Și de migrene o să scap.” Desigur, nu numai atât... Ne mărturisește că lucrează în prezent la al șaptelea volum și, din acesta, recită „Declarația unui astronom”, care se încheie cu „să-mi dai gaura neagră”. Vai, vai, cât tupeu! Dar și ce memorie!

Daniel o poștește pe doamna mamă să ne spună câteva cuvinte. Dumneaei refuză, dar, până la urmă, recită primele două strofe din „Luceafărul”. În final, pomenește cuvântul „bătrânețe”, la care dl Valeriu Cazan sare ca ars: „Care bătrânețe, doamnă?”

Urmează Sanda, cu „Vrăjitor pe viață”: „Tu ești un vrăjitor pe viață;/ Eu sunt o damă care pică/ De somn, în orice dimineață./ Iubirea noastră-i, va să zică,/ Precum e verdele-n urzică;/ Precum un ceai de izmă crează/ Sau o cafea expreso, mică.” ș.a.m.d... Talentată la foc continuu și inspirată, Sanda noastră!

Daniel nu dă replica, dar citește din ce a creat pe loc, la Tg. Jiu, ca „impresii de la festival”: „Dragi de față, o dorință/ Am avut de când mă știu/ De-mi apare cu puțință/ Să-mi fac casă-n Târgu Jiu./ Ori, măcar o dată-n viață,/ Să mă plimb cu draga mea,/ Un paiat lângă paiată,/ Din Ansamblu, la șușea./ Să respir prin atmosfera/ Inhalată de Brâncuși/ Cum și alții-n stratosfera/ Geniilor suprapuși.” etc...

Și urmează, dezinvolt, Ticu. El ne citește, din nou, „Căcăreaza”, conchizând: „Așa se-ntâmplă mai mereu în lume,/ Cei mari, de vază și sonori ca nume,/ Privind în jur cu ochi care sfidează,/ Oferă celor mici o căcărează.” Mai citește una, „ca să fie cu pereche”, și anume „Fermoar”.

După ce apreciază textele alese de Ticu (folosind expresia „de gustibus non disputandum”), Daniel îl invită pe dl. Dumitru Șerban. Dumnealui ne citește ceva de Spiridon Popescu, cel care a scris celebra poezie „Doamne, dacă-mi ești prieten”.

Iși face apariția pe scenă Liuba, care continuă și astăzi cu onomatopeele, dar numai după ce ne fredonează „Salade de fruits, joli, joli, joli”. Nu mă pot abține, cânt și eu, dar nu mai e cazul. Apoi, ne încântă cu Minulescu și ceva despre ploaie, toamnă și cum ne raportăm noi la schimbările din natură, cât de des ne oprim să lăsăm ploaia să ne spele nu doar străzile, ci și sufletele.

Radu Grădinaru a auzit că, dacă pleacă barza, trebuie să ne ocupăm să punem varza, și-atunci, a găsit și el niște rețete. „[...] Se iau viața și moartea, deopotrivă, firesc, fără cumpănire/ Și se topest într-o atingere divină/ Ați înțeles, desigur/ Pe asta o numim iubire.” Din nou, jos pălăria, stimată fost sau actual... sau și viitor Consul onorific al Franței, la Iași! În poezie, clar, e permanentă!

Daniel, „pentru că ne grăbim”, recită „De grabă (sonet în/di shake-sperare)”: „Degrabă mă târăsc, ca o omidă/ pe frunza ce planează peste străzi,/ tot așteptând c-a mea lollobrigidă/ să-i facă loc în rozele-i brigăzi.” Și tot așa... Bun tare!

Apoi îl invită pe Axinte, care nu-și face numărul cu Ion Pribeagu, ci cu Virgil Carianopol: „M-au îndoit amintirile și m-au bătut ploile/ Mi-au crescut în spate, ca iarba, nevoile -/ M-am uscat, boierule, de când de sus/ Ți-a trimis Dumnezeu aripi și te-ai dus.” Și „o poezie de dragoste, scurtă”, la care Sanda ripostează „Vrem o poezie de dragoste lungă!” Vine rândul celebrului Ioan Toderașcu, pe care Daniel îl întrebă unde-i este... celebra pălărie. A rămas pe scaun. Și aflăm că Ioan s-a întâlnit cu Aurel Noroc, care pleca la meciul de fotbal în care juca nepotul. „Faptul că Noroc nu vine/ N-aș putea să spun deloc/ Că-i de rău sau că-i de bine,/ Ci că ăsta

e... Noroc.” Apoi, încă una, pentru o vecină, intitulată „Tomnatic”.

Și vine momentul pentru intermezzo... Să facem poza de grup e o plăcere, dar să plece Sanda, cu Daniel și cu „mămăița”, reprezintă o ruptură și ne simțim văduviți... Ne revenim instantaneu. De nevoie. Lăsați de capul nostru, „ștafeta” este preluată de Daria și Eugen-Paul. Ședința continuă. Avem treabă.

„La cererea publicului Angela și Nușa”, cântă Eugen-Paul, ba chiar ne încântă cu binecunoscutul „Bun îi vinul ghiurghiuliu”, al Mariei Tănase: „Mai pe brumă, mai pe-omăt, mult mai beu și nu mă-mbăt”... După care o invită pe Ani Laiu: „[...] Vine clipa hibernăală [...]/ Nu uita să lași iubire/ S-o-ncălzesc într-o mânășă.” Apoi ne citește „Epitaf despre iubire”. Urmează poezia publicată în revistă, „Frunza mută”, citită de autoarea Ilinca Sobetchi, atât de dragă nouă, tuturor: „[...] Ar mai sta, poate, pe ram,/ s-ar mai legăna în vânt,/ dar e frig și plouă iar,/ frunza cade pe pământ.” ș.a.m.d...

Este invitată d-na Elena Bostan. Dumneaei ne anunță că va citi ceva „de dragoste, că nu știu altceva”: „[...] De-aș fi o barcă hoinărind pe mare/ Și-un foc ce scuipă purpurii văpăi,/ M-aș

preschimba în pas, pe o cărare/ Și-un răsărit albastru, peste văi. [...]” Ne invită la evenimentul care va avea loc pe 29 noiembrie, la Casa Cărții, când își va lansa un volum de poezii. Mergem, sigur că da.

Eugen-Paul, cu glas de prezentator rodat, îmi rostește numele, mă instalez la microfon și citesc două poezii, „Lume”, scrisă în 2015, și „locul și timpul”: „[...] mă îmbăiez deîndată/ în laptele visurilor copilărești/ și pornesc proaspătă,/ cu un buchetel de busuioc/ prins la poala gândului curat [...]”

Își face intrarea Petronela, venită direct din schimbul de noapte. Niciodată nu e prea târziu... Iar efortul ei este de apreciat.

Urmează talentata Daria, cu umorul ei incisiv: „Un cavaler iubește șaua când e iapa bună/ Cu inima muiată-n mătrăgună,/ Cum vorba taichii-n viață mi-i reper/ M-am dus în lume [...] m-am întors/ Dar când am tras porțița de mâner/ M-a-ntâmpinat beleaua, să îmi spună/ Că s-a luat cu tata, cam de-o lună.” Continuă cu o poezie mai serioasă, scrisă după un eveniment care a pus-o pe gânduri, „E tot ce vreau”.

Angela a „prins o ciudă pe atâtea festivaluri” și a rămas mândră că nu a trimis și nu a fost la Mizil anul trecut, când a compus „În trenul de Mizil”, pe care ni-l citește: „Era târziu, aproape noapte/ În trenul de Mizil, doar șoapte/ În zare,-un felinar moviu/ Îi face semn unui chefliu./ N-am pus piciorul pe peron,/ M-am hotărât să stau în tren,/ Să privesc fix într-un neon,/ Să construiesc câte-un catren. [...]”

Eugen trece la „impozit”: „Fecior-miu m-o-ntrebat aseară: - Tată/ Ce e impozitul? I-am explicat/ Mâncându-i o juma' de ciocolată.../ Și-acuma șade-n colțu-i, supărat!” Apoi, ne impresionează cu „Poetul”: „Oricât ai vrea, în astă lume hădă,/ Să definești poetu'-ți va fi greu/ Căci nu-i pe lume altu',-aș zice eu,/ Prin țesături de slove să surprindă” etc...

Este invitată Petronela, dar azi e ziua cu „nu”.

Axinte iese la rampă cu mult așteptata „Bombonică” a lui Ion Pribeagu. Iar Liuba ne reține atenția cu „Puterea de a spune nu”.

Eugen promite că va pregăti un cântec pentru data viitoare. Noi l-am mai fi ascultat...

Nemaifiind doritori care să se înscrie la cuvânt, ședința este declarată închisă, „vă așteptăm cu drag și data viitoare!”. S-au cumulat vreo... două treimi din durata obișnuită a întâlnirilor. Nu că n-am avea ce spune, recita, cânta și

aplauda, în răsete zglobii. Dar, „vitregiți”, preferăm să plecăm acasă. Nu toți. Eugen-Paul rămâne să strângă arsenalul tehnic, iar în grup de cinci bucăți - format din Daria, Angela, Ticu, Sabino și eu - ne îndreptăm spre Corso. Nu de alta, dar sala VIP plânge, draga de ea. Personalul de acolo s-a obișnuit într-atât cu noi, încât nu vrem să-l dezamăgim.

Întâlnirile lunare de la Galerii au devenit pentru Sabino și pentru mine atracția lunii, deliciul, sclipirea, bonusul, chiar apogeul lunii. Da, iată că un apogeu poate fi și la început! Pentru mine, este o plăcere și o bucurie să povestesc ce se petrece la întâlnirile noastre. Iar acestea duc, iată, la „realizarea” de sub titlul de pe pagina 1 a revistei, ales atât de bine de Daniel. Și voi spune din nou că voi, Umoriștii, sunteți principalii „vinovați”. Eu doar... nu mă pot abține. Scuze.

*Tot a voastră, Anica/ Nușă,
Cu sentimente alese dintre cele mai cele*

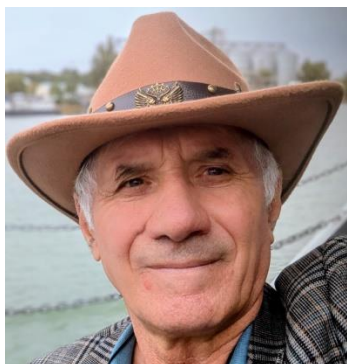

Daniel, Mămăița și Sanda, părăsind DIG-ul în grabă și degrabă (n.r.)

I. Festivalul Internațional de umor și caricatură „Ion Cănașvoiu”, ediția a XXXIII-a, 24 - 26 octombrie 2025

Secțiunea EPIGRAMĂ

Ioan Toderașcu (mențiune)

1. Tema: „Să ne războim în pace” - două epigrame

LOCUIND CU MAMA-SOACRĂ

Tot cătând să mă provoace,
Viața mea e chin și jale,
Războindu-ne în pace,
Că de-ar fi să-avem pistoale...

ÎNDEMNUL „SĂ NE RĂZBOIM ÎN PACE!”

Pur și simplu, îmi displace,
Ba aş spune că-i perfid;
A te război în pace
E deja război hibrid!

2. Tema: „V-am lăsat săraci și...” - două epigrame

MAESTRULUI CONSTANTIN BRÂNCUȘI

Neputând defel să-mproști
Cu acuze,-ai afirmat:
V-am lăsat săraci și proști,
Însă, văd c-ați progresat...

ROMÂNII, DE-A LUNGUL TIMPULUI

Gândind, cu drag, la țara mea,
Un lucru-mi dă și-acum fiori:
Săraci și proști am fost cândva,
Dar cum suntem conservatori...

3. Teme libere - două epigrame

SCRIITORI CU GRĂMADA...

Când văd pe net atâtea scriitori,
Invidia mă face să mă-nfurii
Și, din acest motiv, adeseori,
M-aș apuca și eu de scris... injurii!

FĂCÂND CUNOȘTINȚĂ CU UN NOU CONFRATE

„Salut, maestre!” - ține să exclame -
„Să știți că vă admir dintotdeauna!”
Și-mi oferi trei cărți de epigrame;
Le-am lecturat, dar n-am găsit niciuna!...

**II. Festivalul Internațional de Literatură Umoristică „Alb - Umor”
Alba Iulia, ediția a XV-a, 2025**

1. Secțiunea PARODIE

Daria Dumescu (premiul al II-lea)

Poezia parodiată

IERTĂRI

de Camelia Marda Baci

Vreau să te iert, acum, încă o dată,
Oricât mă vei zidi între tăceri
Trecut prin porți închise să străbată,
Unească-ne în ce am fost mai ieri.

Încerc și azi să te-nțeleg mai bine
Cu gândul obsedat de-un început.
Ignor mereu capricii masculine,
Ce niciodată nu le-am priceput.

Îți împrumut iertarea de păcate
S-o folosești când simți că poți ierta
Și-n spovedanii de-amintiri uitate
La capăt de pământ ne vom ruga.

Ne vom ruga iertarea să ne plouă
Cu stropii mari de apă târnosită,
Spălând blestemul împărțit în două,
Între noi doi și viața irosită.

CUM SĂ TE IERT - parodie

Cum să te iert, Manole, de îndată
Ce m-ai zidit în schimbu-a două beri?
Că frigul a-nceput să mă străbată
De-am și uitat dogoarea cea de ieri;

Și nici măcar nu m-ai zidit prea bine,
Că niște cărămizi au și căzut
În capul unor „fiare” masculine
Ce se holbau la forme de-nceput.

Mă aflu-ntr-o poveste, din păcate,
Dar din iubire, eu te pot ierta
Și ca să nu te iert pe jumătate,
Nu aștepta prea mult a te ruga

Și-n fața mea să nu te faci că plouă;
Zidește-mi lateral, într-o clipită,
Pe tipii ăștia-n părțile-amândouă,
Că nu accept o moarte irosită!

Daria Dumescu

2. Secțiunea SONET

Daria Dumescu (premiul Consiliului Județean Alba)

TEMA: „Femeia frumoasă e belea în casă”

SONET VICLEAN

„Nu vreau, băiatul meu, să-ți cânt în strună:
O vezi pe fata asta giuvaier,
Dar e belea și fără caracter,
Și umblă ca o fâță prin comună!”

Dar, ce-o iubeam!... Precum un cavaler
Iubește șaua când e iapa bună!
Cu inima-nmuiată-n mătrăgună,
Cum vorba taichii-n viață mi-i reper,

M-am dus în lumea plină de mister
Și frăsuit, ca lupu-n vâgăună,
Eu m-am întors, pe mândra să o cer,

Dar, când am tras porțița de mâner,
M-a-ntâmpinat „beleaua” să îmi spună
Că s-a „luat” cu tata cam de-o lună!!

3. Secțiunea RONDEL

Daria Dumescu

TEMA: „Femeia ar fi cinstită, de n-ar fi ispitită”

CE FAC EU, DOAMNE?

Un șarpe de ivoriu ne-mblânzit,
Mi se înfige-n inima de ciută
Și-ntr-o totală stare de derută,
Ușor mă pierd în slăvi de azurit.

Ce trup! Geometrie absolută !...
Triunghiuri, pătrățele, ten aspriti!!
Un șarpe de ivoriu ne-mblânzit
Mi se înfige-n inima de ciută.

Ce fac eu, Doamne? M-am și spovedit;
Să-mi pun cenușă-n cap, să beau cucută?
Sau să dansez pe ritm de alăută
C-un umorist ce mult m-a ispitit,

Un șarpe de ivoriu ne-mblânzit?!

CONSTANTIN MOLDOVAN

LA MULȚI ANI,
MONITORUL DE
SUCEAVA!

„Monitorul de Suceava” împlinește
30 de ani!

„Într-o concurență acerbă cu mediul
online, ne încăpățânăm să ajungem la
cititorii noștri și ca ziar tradițional, pe
hârtie cu miros de cerneală de tipar.”

(Dana HUMOREANU - jurnalist)

Câțiva dintre colegii epigramiști au
ținut să marcheze aniversarea ziarului
nostru trimițându-mi câteva șarje
amicale, drept pentru care le mulțumesc
grăbindu-mă să le prezint cititorilor
rubricii „Cioburi de metaforă”...

LA MULȚI ANI!

(Florin ROTARU - Buzău)

A mai trecut de-acum un an

Și vă felicită poporul,

Dar fiți atenți că Moldovan

Vă face „cioburi” Monitorul!

MONITORULUI DE SUCEAVA (la
aniversare!)

(Daniel BRATU - Iași)

Mulți ani frumoși și zile pline

De cititori și, -n noul an,

Măcar o clipă-n care bine

Să scrie Nelu Moldovan!

MONITORUL DE SUCEAVA APARE
ȘI ASTĂZI ÎN FORMAT FIZIC - LA
MULȚI ANI!

(Ioan TODERAȘCU - Costești, jud.
Vaslui)

Că azi, fizic, mai există

Iese din cotidian

Și mă-ntreb cum de rezistă...

Mai ales cu Moldovan!

MONITORUL DE SV VA DĂINUI...

(Grigore COTUL - Șanț, jud. Bistrița
Năsăud)

Sunt convins c-o să reziste,

A făcut-o an de an...

Fizic o să mai existe

Numai Nelu Moldovan!

NU COBI!

(Petru Ioan GARDA - Cluj Napoca)

O spun, deși iubesc Humorul

Și-i sunt și Mănăstirii fan:

Decât să piară Monitorul,

Mai bine Nelu Moldovan!

E GREU DE UCIS...

(Grigore COTUL)

Bine-ar fi să fie,

Dar mă tem că, poate,

Numai el va scrie

Rubricile toate!

DACĂ „PLEACĂ”, MĂ ANGAJEZ SĂ
ȚIN EU O RUBRICĂ!

(Petru Ioan GARDA)

De-ar fi s-ajungă Nelu praf,

Să mă exprim așa, țărână,

I-aș scrie câte-un epitaf

În fiecare săptămână!

La mulți ani!

C. RĂDEȘCAN

LA MULȚI ANI! (Și nu luați în considerare, vă rog, replicile lui Petru Ioan Gârda!)

(Ion DIVIZA - Chișinău)

Când publicați vreun epitafor,

Însălat de G. Petrică,

Să fiți atenți că dânsu-i praf

Și tot ce este viu, el strică!

„MONITORULUI DE SUCEAVA”, LA
CEAS ANIVERSAR...

(Grigore COTUL)

Nu e pură întâmplare

C-ați ajuns pe primul loc;

Recunoaștem fiecare:

„Cioburile...” -aduc noroc!

LA MULȚI ANI! (Argheziană)

(Petru Ioan GARDA)

Cincizeci de ani de-acum, o mie(!),

Ziaru-acesta de poveste

Doresc s-apară pe hârtie,

Să-l pipăi și să urlu: este!

În încheiere o epigramă dedicată,
cândva, prietenului Tibi AVRAM,
redactor-șef al cotidianului Monitorul de
Suceava...

DOMNULUI TIBERIU AVRAM

(Constantin MOLDOVAN)

Redactor șef, cu mintea trează -

Un tip atent și așezat -

La muncă... monitorizează,

Acasă-i... monitorizat!

Felicitări și salutări prietenești
tuturor celor care au pus umărul, de-a
lungul timpului, la creșterea în valoare a
prestigiosului ziar sucevean!

Până săptămâna viitoare vă doresc să
fiți iubiți, iubind!

*(articol publicat în Monitorul de
Suceava, joi, 20 noiembrie 2025)*

IONUȚ-DANIEL ȚUCĂ
(29.11.1978)

ȚUCĂ - SHOW

Acum un sfert de secol, o casieră CFR de la Câmpulung Moldovenesc motiva adresarea autoritară, ba chiar „stropșită” către mine cu scuza „am crezut, la prima vedere, că sunteți un elev de liceu”. Vremuri... Pentru tatăl de familie Ionuț-Daniel Țucă, epigramistul, procurorul, președintele de CUC(I), imaginea de „licean” ar rezista și la a doua, și la a treia vedere, și peste 25 de ani, cred. Aceași siluetă de dansator pe patine, același aer de imberb serios, pus pe șotii și pe catrene ad-hoc, la orice oră și „horă” glumeață.

Pe sub ochelari, aruncă raze de reflector în ochii celorlalți, apoi zâmbește cu blândețe de bunic înțeleghător, ca-n Delavrancea. Sau, mai degrabă, întâi zâmbește și apoi înfinge lama ironiei, precum Zorro. În versuri, la fel, te scalpează cu laserul și, cu ciuful tău strâns lângă celelalte trofee, te mângâie pe cap, apoi, sfătos și inofensiv. Nici nu crâcnești, nici nu-ți dai seama. Prozodic fără hibe, versul său pare-ndelung lustruit, cum lama de Toledo ori glonțul de argint. Sensurile nu se amestecă, nimic nu e prolix, dar totu-i suprinzător, cu poantă, de cele mai multe ori strălucită.

Cu Dan Norea, Căpitanul de Play, în dreapta și Ananie Gagniuc, Amiralul de Umor în spate (ba chiar și în cârcă, uneori), procurorul de Po(a)ntus Euxinus, pare că sprijină cerul înstelat al epigramei, cu subiect și predicat, prezent și viitor, pe umerii săi.

La mulți ani fericiti!

Daniel Bratu

CONFESIUNILE UNUI BĂTRÂN „LUP DE MARE”

Ca marinar de spiță rară,
Atât de strașnic am iubit,
Că pensia alimentară
În zece porturi o trimit.

**DOLEANȚELE UNUI OM AL STRĂZII
DIN ROMÂNIA**

M-am hotărât spre vest s-o iau,
Spre țări civilizate,
Chiar dacă tot pe drumuri stau,
Măcar sunt asfaltate.

ROMÂNIA ȘI BULGARIA ÎN U.E.

Intrate-acum în lumea bună,
Mai mult curaj au căpătat
Cuvântul liber să și-l spună,
Că și așa nu-i ascultat.

UNEI ÎNVĂȚĂTOARE

Ființă proaspătă ca roua,
În fața ei perplex rămâi,
Deși predă pe la a doua,
Ea e o tipă clasa-ntâi.

SISTEM ELECTORAL

I-o regulă de mult fixată:
La patru ani votezi o dată;
Dar noi, românii, muncitori,
Votăm pe an de patru ori.

CEL MAI BUN PRIETEN

Dovezi reușind să adun,
De el, ca amic, bunăoară,
Pot spune că e cel mai bun,
Desigur, la trasul pe sfoară.

Ionuț-Daniel Țucă

CONSTANȚA APOSTOL
(n. 8.11.1950)

PRECIZARE

Nu e lipsit de importanță,
Că-n drumul vieții, tot mai greu,
Eu am avut mereu **CONSTANȚĂ**
În tot **apostolatul** meu!

LA UN DINEU

Tronau, cu grijă așezate,
Mai multe feluri de bucate;
În centrul mesei doi porcei,
Dar mult mai mulți în jurul ei!

CONSTATARE

Azi, guvernării, bată-i vina,
Pe românescul nostru plai
Scumpiră-atât de mult benzina,
Că nu mai poți nici foc să-ți dai!

INFO TRAFIC

De la Poliție-am aflat
Că traficu-i aglomerat,
Dar nu aveau vreo evidență
La... traficul de influență.

CONFESIUNEA DOAMNEI APOSTOL

Cu numele-mi predestinat
Pe mulți bărbați i-am derutat,
Dar, recunosc - și nu mă-ncântă -
Că n-am fost chiar atât de sfântă...

LIVIU SERGIU MANOLACHE
(n. 01.11.1951)

AH, FEMEIA...

Știm că-i bună, iubitoare,
N-ai nimic ce-i reproșa,
Și-i nespus de-atrăgătoare,
Mai ales când nu-i a ta!

AR MERITA-O!

Este porc, dar îl tratez
Fără spirit revanșard;
Vreau întâi să-l asomez,
Dar nu pot de bodyguard!

VINE IARNA

Să știți că prognoza e rea
Și-s sigur că n-o să vă placă;
Se-anunță o iarnă cam grea,
Cum știu cei aleși să ne-o facă.

LUNA CADOURILOR ÎN FAMILIE

Flori, parfumuri, bibelouri,
Blănuri, farduri și rochițe...
El îi caută cadouri,
Ea îi caută... chichițe!

ÎNGRIJORARE

Zilnic se-arestează hoți
Și neliniștea ne-apucă:
De-i băgăm la zdup pe toți,
Cine-o să ne mai conducă?!?

MIHAI BATOG - BUJENIȚĂ
(n. 9.11.1945)

LA BĂTRÂNEȚE

Ai senzația acută
Când lui Cronos dai tribut,
Că memoria-i făcută
Să regreți ce n-ai făcut.

AMĂNUNT AUTOBIOGRAFIC

Deși n-am fost afemeiat,
La multe dame-am încercat
Și nici nu-i lucru de mirare:
Am fost pilot de încercare.

CREDE ȘI NU CERCETA

Dat-a Domnul glas poruncii
Către preasmeriții Săi:
„Omule, iubește-ți pruncii
Ca și cum ar fi ai tăi!”

TABIET

Mănânc pe stradă un covrig,
Tușesc și-s cocoșat de frig;
Acesta-i felul meu trufaș:
Iau prânzul numai în oraș.

LA MEDICUL CARDIOLOG

Privind sinusoida care
Sălta zglobie pe ecran,
Mi-a spus c-o voce oarecare:
„Se-ndreaptă, sigur, într-un an!”

NICOLAE PEIU
(n. 26.11.1946)

PARADOX

Apar urmări neprevăzute
Chiar când progresu-i evident:
Cu Internetul tot mai iute,
Devine creierul mai lent.

PERFIDA ENERGIE

Cu-așa preț la energie,
Tot mereu o dăm în bară:
Iarna - arde cu urgie,
Dar nu-ngheață nici în vară.

LA VOTARE

Atmosferă taciturnă,
Nu se râde la votare;
Au speranțele, în urnă,
Locul de înmormântare.

EVOLUȚIA FRUMUSEȚII

Cred că este prea grăbită
Frumusețea trecătoare!
Ieri, abia era-nflorită,
Astăzi parcă prinde floare.

AVERTISMENT

Cu așa prietenie
Care nu-și prea are rostul,
Riști s-ajungi să faci pe prostul
Fără prefăcătorie.

FLORIAN ABEL
(27.11.1962)

M-AM LĂMURIT

Vorbind de greu! vieții, ieri,
Un potentat m-a lămurit
Cu ce sudoare, chin, dureri,
Se face banul nemuncit.

EI, ȘI?

Acest Covid distrugător
Nu îmi trezește interese;
E drept, prea tânăr sunt să mor,
Dar prea sărac să îmi mai pese.

EFFECT ETERN

Se zice că, de ești pragmatic,
În funcții mari te pierzi cu firea
Și că devii asimptomatic,
De nu-ți mai simți nici nesimțirea.

PSIHOLOGUL

Cugetând adânc și bine,
Psihologul e acel
Care știe despre tine
Ce nu știe despre el.

RETURNARE

Pentru un bărbat ca noi,
Nunta-i marea zi în care
Își ia coasta înapoi
Cu tot jungiul din dotare.

GHEORGHE CONSTANTINESCU -
GEKO (16.11.1941)

COMPETIȚIE

Concursul nu a fost ușor,
Iar juriul - fără nici o milă,
Dar, a ieșit învingător
La diferență de o... pilă!

GENEROZITATE

Găina cântă, s-a stilat,
O face pentru melomani,
Cocoșul tace, fermecat,
Și-i dă punguța cu doi bani.

UNUI CRAI TOMNATIC

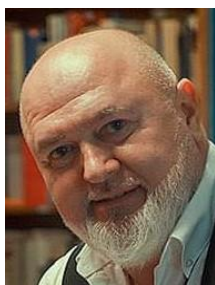
Cu vârsta nu s-a prea schimbat,
Și toate îl atrag mereu;
Ușor el cade în păcat,
Dar se ridică tot mai greu.

FAȚĂ DE POPOR

E-n alertă România
Și-mi exprim îngrijorarea:
Pandemia, sărăcia
Nu respectă distanțarea!

FEMEIA CONTEMPORANĂ

Trăiește clipa pe deplin,
În două planuri paralele
Și-ncurcă viața din cămin
Cu drama din telenovele.

SFATURI ȘI URĂRI
(extras din „Colțul
psihologului” - revista
SCÂRȚ, martie 2024)

...Voi încerca să împărtășesc cu voi experiența mea și să vă zic părerea mea, ca psiholog, cum ar trebui noi, bărbații, să ne purtăm cu femeile și să stabilim niște reguli.

Regula numărul unu:

Cumpărați femeilor tot ce își doresc ele, nu le refuzați nimic, chiar dacă nu vă permiteți să le cumpărați chiar tot! Nu merită să strigi în magazinul de bijuterii:

„Tu, ce ești nebună? De unde să am eu atâția bani?” Trebuie să abordați o tactică diplomatică și să spuneți astfel, de exemplu:

„Acești cercei de aur, cu diamante, te fac să pari grasă, dar aceștia de 50 de lei, de la Meli Melo, te fac să pari suplă.”

Regula numărul doi:

Femeile nu trebuie grăbite! Un cumătru de-al meu zice: „Cum să nu o grăbesc? Dacă ea se machiază o oră și jumătate.” Dar eu îi spun: „În schimb, vezi rezultatul final.” Și el zice: „Care rezultat? Trebuie să observăm că aici sunt doi oameni total diferiți. Când începe să se machieze, pare că e Lupul din Scufița Roșie... dar când își termină machiajul, zici că e Marilyn Monroe. Dar rezultatul final este seara, când vine acasă, se spală, se demachiază, iar Marilyn Monroe dispare undeva și reapare înapoi Lupul... După ce își pune și o mască neagră pe față, se bagă în pat lângă tine cu replica:

- Și șazi...? Hai...! Îndeplinește-ți obligațiunile conjugale!”

Regula numărul trei:

Respectați femeile la volan!

Apropo, majoritatea bărbaților au părerea că femeile nu sunt cei mai buni soferi.

Un alt cumătru de-al meu zicea așa:

„Femeile trebuie să aibă reguli de circulație speciale pentru ele și acolo să fie doar o singură regulă: stai acasă.”

Adevărul este că noi, bărbații, încă avem multe de învățat de la femei. Noi mereu ne plângem pe diferite situații de stres și presiuni sociale, dar fiți atenți, cum femeile și din astfel de situații încearcă să scoată profit.

Niciodată să nu întrebați femeile câți ani au. Dintr-un motiv științific bine conturat, dar încă neclar. Sunt femei cu studii superioare, profesori de matematică și tot se încurcă în cifre când vine vorba de vârsta lor.

Da... Și încă una...

Dacă stai mult și o asculți... poți să rămâi la sfârșit cu părerile ei și chiar să crezi în ele. Sau și mai rău... să rămâi cu sechele...

Și **ultima**... Cea mai importantă regulă... Femeia trebuie iubită... Și dacă vă veți iubi femeile, vă asigur că nu veți avea nevoie de nicio regulă...

La mulți ani, dragi femei!

La mulți ani, dragi bărbați!

CĂTĂLINA ORȘIVSCHI

**28 NOIEMBRIE – ZIUA
BUCOVINEI**

NOI TE IUBIM DE-A PURURI,
BUCOVINĂ!

Noi te iubim de-a pururi, Bucovină,
Cu munții tăi ce-ți străjuiesc hotarul,
Cu codrii ce-ți știu glasul și amarul,
Cu buciulul ce tânguios suspină,

Cu oamenii ce s-au statornicit
Aici, pe obcini, văi și peste ape,
Cu îngerii din cer ce-ți sunt aproape
La mănăstiri ce te-au înveșnicit.

Pe chipul tău, lumina înflorește
Când se coboară, lină, ca o boare,
Că ești frumoasă ca o sărbătoare
Și-oricare anotimp te-mpodobește,

Cu verde crud și miei zburdând pe-ogoare,
Cu pajiști, flori, fânețe-nmiresmate,
Cu roade-n câmp, apoi cu foi uscate
Ori cu hlamida albă de ninsoare.

Un cânt duios din ceruri se pogoară
Prin cetini, frunze, ramuri de copaci,
Slăvindu-i pe strămoșii noștri daci
Și pe-alții, mulți, ce viața-ți închină:

Pe Dragoș și pe Ștefan, Domn cel Mare,
Pe Movilești, pe Vodă Cantemir,
Pe alți viteji ce amintesc de-un șir
De lupte, biruinți, neatârnav.

Trecut-au ani, dar chipu-o să-ți păstreze
Și umbre, și crispăre, și durere,
Căci tricolorul doar ți-a dat putere
Ca rușii să nu te îngenuncheze,

C-ai suferit în anii de prigoană
Și-ai vii în suflet vremurile-acele,
De doliu, de ocări, de lacrimi grele,
Când, plânsă, te-nchinai tu la icoană.

Ne-ntâmpini azi cu pâine și cu sare,
Cum din străbuni ai apucat și-alese
Bucate românești ne pui pe mese,
Pui tricolorul și-n odaia mare,

Întinzi cămăși, bundițe și ștergare,
Lăicere și macaturi înflorate
Și-nhami, tu, roibi cu coame mari, rotate,
Ce să vestească până-n altă zare

Că-i ziua ta, frumoasă Bucovină!
Toți numele-ți rostim clar, cu mândrie,
Căci toate cele stau azi mărturie
Că tu ne dai lumină din lumină.

**PRIMA ZI DE JOI DIN NOIEMBRIE -
ZIUA PREPARĂRII CINEI DE CĂTRE
BĂRBAT**

Eu mă gândesc cu groază - e firesc -
Că se apropie această zi
Și-mi fac în cap scenariu sute, mii,
Că-i ziua-n care sigur flămânzesc.

MIRELA BUTNARIU (*redactor Crai Nou, Suceava*)

NU AȘ ȘTI...

Stockholm e un oraș încântător. Faci un click, la întâmplare, și rezultatul e o fotografie minunată, garantat.

Clădirile, vegetația, apa, aerul, toate la un loc fac ca locul ăsta să îți umple sufletul de bine.

Este, evident, o părere de turist.

Nu am făcut multe poze prin centrul orașului, am tot făcut, în ani, fotografii pe acolo și e și plin internetul de ele.

Mi-au rămas câteva imagini cu casele de la marginea cartierului nostru, pe unde m-am plimbat cu Tudor, cu căruțul, și am căscat gura ca un copil.

Nu aș ști să spun ce-mi place mai mult, palatul regal sau căsuța cu lumină în geam, în care poți privi seara cum s-a adunat lumea acasă, la masă.

Chiar nu aș ști.

DEASUPRA NORILOR

Puștiul din fața mea se comportă ca orice copil mic în avion: se foiește, se uită pe geam, vorbește, cântă.

Din când în când se ridică și se uită spre mine, iar eu îi zâmbesc, că e și tare drăguț. O să rupă multe inimi, estimez, îl dă farmecul afară din casă.

La un moment dat îl aud, de după scaun:

- Mie îmi place foarte mult să zbor deasupra norilor, foarte mult. Știi de ce e bine să zbori deasupra norilor?

Nu știu, de ce să spun că știu, când nu știu. Dar mă luminează el, luând o față de înțelept:

- Pentru că deasupra norilor nu te plouă.

Și începe să cânte ritmat „berea și puterea”.

Iar eu îmi închid ușurel gura cu mâna și sunt fericită că zburăm împreună deasupra norilor.

TRECĂTOARE

Un individ țăfnos ajunge într-un târziu la împărțirea darurilor.

Sfântul Petru îi spune:

- Omule, ai întîrziat cam mult, ești penultimul. Ai ajuns acum, când nu mi-au rămas decât frumusețea, răutatea și prostia. Nu ai voie să alegi decât două.

- Sfinte Petre, dă-mi răutatea și prostia, că frumusețea e trecătoare.

De actualitate, nu?

Cel puțin așa cred eu, umblând pe Facebook.

RONDELURI PE NIVELURI

DE-ATÂTA MARE

(din ciclul: un rondel la malul mării)

De-atâta mare m-am făcut albastră
Și simt albastru și pe cerul gurii,
Privind în larg la limita arsurii,
Nițel deșteaptă, jumătate proastă.

Sunt cum s-ar spune azi, muma pădurii
Și-n altă viață pasăre măiastră,
De-atâta mare m-am făcut albastră
Și simt albastru și pe cerul gurii.

Se naște „Scârț-ul” - o revistă vastă
Pe plajă, azi, în mijlocul naturii,
La fel de cunoscută-n lumea voastră
Precum sunt eu când, etalându-mi nurii,

De-atâta mare m-am făcut albastră.

Sanda Nicucie

RONDEL TRIST

Trecea un dric prin cartier,
Pe scenă, e acum pustiu.
Vioara sta pe un sicriu,
Căci lăutarul e în cer.

Dar sufletu-i e încă viu,
Se nalță cântece-n eter.
Trecea un dric prin cartier,
Pe scenă, e acum pustiu.

Pe capră sta un vizitiu.
Un insensibil pasager,
Iar într-un colț, retras, stingher,
Plângea doar un pomanagiu...

Trecea un dric prin cartier.

David Valentin

RONDEL ÎNAMORAT

Iubita mea-i frumoasă fo
Ca un pastel de-Aleksandri,
Din mersu-i falnic se opri
Să mă încânte: mi-sol-do...

Iar eu, vrăjit, intrai în jo,
Să-mi îndulcesc instinctul gri.
Iubita mea-i frumoasă fo,
Ca un pastel de-Aleksandri.

Chiar soarele rămase-n lo,
Împrăștiind al iernii fri
Și, drept urmare, pot să stri,
De fericire și noro:

Iubita mea-i frumoasă fo!

Nică Janet

POEZICĂ - rondel

Pe un peron de gară mică,
Aștept un tren ce nu mai vine
Și-mi este tot mai dor de tine
Și viața mi se tot complică.

Te-ai dus, iubita mea amică,
Și-acum, cu ofuri și suspine,
Pe un peron de gară mică,
Aștept un tren ce nu mai vine.

Te-ai dus, ca proasta, cu Costică,
Și, ferm convins că nu e bine,
Eu, exiubitul tău, în fine,
Te-aștept, scriind o poezică,

Pe un peron de gară mică.

Petru Ioan Gârda

SONETE PE-NDELETE

SONET DE SEARĂ

Acest sonet l-am scris în prag de seară
Când începeau să urce stele-n cer,
Iar luna, mândrul nopții giuvaer,
Se cățara pe-a dorurilor scară.

În suflet nu mai e pustiu și ger,
Nici soarta nu mai pare-așa amară
Și-am înțeles că timpul, care zboară,
Atinge numai visul pasager.

Acei ce pot să creadă-n fericire
Se vor lupta, mereu, pentru iubire,
Căci fericirea și iubirea-s una;

Desigur, mai există amăgiri
Închise-n clipa vreunor rătăciri,
Dar astea vin și trec...Întotdeauna.

Constantin Moldovan

SUNT UN GOLAN VENIT SĂ DAU ZĂPADA

S-a scofălcit speranța, dar mai strigă,
Mă pup cu întunericul pe gură,
Din când în când, văd chipul tău de zgură,
Și mă proclam al deznădejzii rigă.

Mi-e dor să-ți gust din sfârcul-prăjitură,
Când simțurile blonde mă instigă,
Mai fă-mi, te rog frumos, o mămăligă,
Șoptește-mi că-s a doua ta natură,

Și hai în pat, să ne bruscăm șarada,
Să inventăm o plajă și o mare,
Să ne iubim pe val ca două fiare,
Tu, diamant, iar eu, un oarecare;

Iubește-mi, cu bun-simțul tău, tirada,
Sunt un golan venit să dau zăpada...

Florin Rădulescu

SONET DE CRAMĂ, TOAMNA

E veselie-n crămă la Copou;
De pe grătare sfârâie pastrama,
Spumoasă curge-n valuri epigrama
Și râde în pahare vinul nou!

Ba chiar, s-ar fi zvonit prin târg ecou
C-aici, pe deal, de când culeasă-i poama,
E însuși Păstorel prezent în crama
Cea veche, și-i tratat ca un erou;

Dar, din păcate, vorbele-s deșarte,
Iar Păstorel e undeva, departe,
Așa că... strălucește prin absență.

Nu că i-ar fi fost greu, cum ne e nouă,
Din Rai să se-nvoiască-un ceas ori două,
Ci, vai, s-ar fi temut de... concurență!!

Vasile Vajoga

DECEPȚII

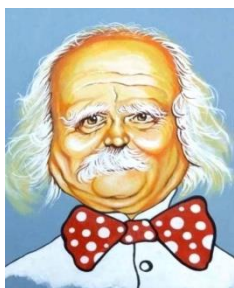
Mi-ai declarat că mă iubești profund,
Cu tot cu junghiuri și cu tot cu țepe,
Ce le-am primit cândva de la otrepe –
Cuceritori c-un caracter imund.

Ai călărit și tu vreo două iepe
Și te credeai expert la stat în fund,
Dar posedai un șarm „cam” muribund –
C-ajuns-ai „varză”, nu puteai concepe.

M-am lecuit de șmecheri și lichele,
În faliment și cu figuri cât casa,
Se cred copaci, dar nu-s decât surcele,

Din caractere nu-i decât carcasa;
Le plac femeii cu vilă și lovele,
Iar favorita e cârciumăreasa...

Camelia Ardelean

FUGA DE BACH (un roman mititel)

1

Hanibal a făcut cunoștință cu Johann Sebastian Bach (1685-1750) anul trecut, în stațiunea Sovata. Hortensia, o brunetă focoasă, l-a invitat în camera ei de hotel, situată la etajul al șaselea. Ea venise în stațiune pentru a se trata de infertilitate. Avea deja trei copii, dar toți erau negri. Soțul ei își dorea și un copil alb, motiv pentru care rămăsese acasă, la Pașcani.

- Posed „Clavecinul bine temperat” interpretat la trompetă, zice Hortensia. Până pun eu discul, dă o fugă la farmacia din colț și cumpără trei bucăți. Prefer cu aromă de mandarine.

Hanibal coborî impetuos cele șase etaje, dar nu mai urcă decât trei. În lift a cunoscut-o pe Narcisa. Este blondă cu ochii verzi și lui îi plac tare mult blondele cu ochii verzi.

2

Narcisa are fobie pentru Bach. De aceea a scăzut instantaneu doi centimetri în ochii lui Hanibal.

- O obsedată de la etajul 6 m-a înnebunit, zice ea. Ascultă „Clavecinul bine temperat” și la miezul nopții, dat la maximum. Sunteți însurat?

- Da. Cu Pompilia. Este plecată în vacanță în Bulgaria. Îi plac nespuse de mult castraveții.

- Și eu sunt căsătorită. Cu Pompiliu. Ce coincidență drăguță! Pompiliu este chiar bulgar. Acum este plecat în Banatul sârbesc cu o afacere. Vinde castraveți turcești. Dar, ce văd acolo?! Ați cumpărat trei bucăți cu aromă de mandarine! Ce gust pervers! Eu prefer nuca de cocos.

Hanibal a dat fuga la farmacie și a schimbat mandarinele cu nuci de cocos. S-a urcat în lift și, din neatenție, a apăsat pe butonul etajului 6.

3

Din spatele ușii Hortensiei răzbăteau ample variațiuni pentru trompetă care ar fi putut să-l trezească din somn chiar și pe Bach. Hortensia îl aștepta îmbrăcată într-un bikini microscopic.

- Cum îl găsești?, întreabă ea.

- Foarte greu. Mă poți ajuta cu o lupă?

- Vai de mine!, zice femeia. Ai luat cu nucă de cocos! Ți-am spus că vreau cu mandarine.

- N-aveau mandarine, minți Hanibal. Am luat și eu ce am găsit mai exotic. Cred că nu ai fi acceptat zmeură sau gutuie de munte.

- Sigur că nu aș fi acceptat așa ceva. Aș fi acceptat mandarine. Vezi că mai este o farmacie și la colțul celălalt.

Hanibal a luat din nou liftul care n-a vrut să oprească la etajul 3. S-a trezit la parter. N-a mai avut încotro și a plecat din nou spre primul colț.

(va mai fi)

Mihai Frunză, romancier

EVOLUȚIE

Dacii au venit pe lume
Cu coloană vertebrală;
Descendența actuală
Are șira... de la râme.

Ion Micuț

ENIGMĂ POLITISTĂ

O doamnă găsită ucisă
Provoacă în presă furori.
Ancheta-i un pic indecisă:
În casă sunt șapte nurori.

Dan Norea

CLASICII SCOȘI DE LA „BAC”

Privindu-l pe poetul nepereche,
Un licean cu piercing în ureche
Răspunse cu o mimică posacă:
„Nu prea îl știu. La ce echipă joacă?”

Vasile Vajoga

MODERNIZARE

Un nou Potop de-ar fi să ne atace,
Modernul Noe ar ceda pomenii
Și,-n loc să urce-n Arcă dobitoace,
Ar pune-n față politicienii.

Laurențiu Ghiță

LANSARE DE CARTE

Ce-au scris cronicarii după,
E o clară evidență:
Având ochi pe minijupă,
Au ajuns și la... esență.

Georgică Manole

EARLY BOOKING

Ca să scap de-a soacrei clanță
I-am propus, galant, vacanță:
Tour Eiffel, sejur de vis
Și mult verde de Paris.

Ștefan Ciocianu

TEMERITATE

Mi-a zis un medic foarte serios
Că vinul poate fi periculos;
Dar eu nu vreau să par deloc ridicol
Și, ca bărbat, înfrunt orice pericol!

Vasile Vajoga

ANTIDOT

Un punch e un sirop de tuse
Făcut de-un farmacist cam chior,
Ce-n loc de-antibiotic puse
Doar whisky, vodcă și lichior!

David Valentin

PARLAMENTARUL - definiție

Ales în fruntea națiunii,
Ce doarme des în Parlament,
Și-n mod bizar, concomitent,
Își doarme somnul rațiunii.

Adela Cotul

SOAȚA UNUIA

Cum soața mea, în mod frecvent,
Încurcă ițe, eu, atent,
Le descâlcesc, nu-s mototol,
Dar iar rămân cu cardul gol...

Cătălina Orșivski

EXAGERARE

Pe-Adam, creat să poarte „seva”,
Din măr atunci când a mușcat,
Cel Sfânt l-a pedepsit cu Eva...
Dar cred că a exagerat.

Nicolae Bunduri

GÂNDURI DE PACE

M-aș împăca - o, slavă sorții! -
Cu toți dușmanii mei în cor
Și asta chiar pe patul morții.
Pe patul morții dumnealor...

Ionuț-Daniel Țucă

DECIZIE

Barza a conchis: nu pleacă
Chiar de-i împotriva firii,
S-a decis să își petreacă
Iarna-n... Insula iubirii.

George Eftimie

CRAIULUI RISIPITOR

Acum ești crai
Bogat, dar minte ține:
Când n-o să ai,
Nici n-o să ai... cu cine...

Daniel Bratu

...CĂ SUNT BĂTRÂN...

Doritoare pasărele
Pe centură se adună,
Însă când mă dau la ele...
Noapte bună!

Petru Ioan Gârda

DEMNITARUL ROMÂN

De-ar fi impozit pe prostie,
Bugetu-ar crește remarcabil
Și-ar fi privit cu simpatie
Drept cel mai bun contribuabil.

Stelică Romaniuc

EROTOMANUL

Câtă vreme-a fost plecat,
Nu vă mint, sunt om integru,
El pe munte a urcat
Urmărind... triumphiul negru.

Tony Andreescu

DUPĂ O IARNĂ FOARTE LUNGĂ

Trec sătenii prin necaz:
Porcu-i dus, hambarul gol e,
Iar prin sat miroase-a gaz,
C-au rămas doar cu fasole!

Ioan Frențescu

TOTUL E SĂ CREZI...

Moșul vine pe-ndelete,
De cadou n-ai cum să scapi...
Într-un an, mi-a pus în ghete
Niște șlapi.

Grigore Cotul

LA DRUMUL MARE

Când doi tâlhari m-au dezbrăcat,
Nu m-am opus, că-i mare riscu;
Și doar cu pielea m-au lăsat,
Să aibă ce-mi lua și fiscul!

Vasile Vajoga

CÂINII COMUNITARI...

La javrele castrate, țineți minte,
Un fenomen vizibil s-a produs:
Te mușcă tot la fel ca înainte,
Dar latră,-n schimb, c-un semiton mai sus!

Vasile Vajoga

PATRIOTISM LOCAL

Oltenia e, dragii mei,
O baltă largă și adâncă,
Aici, juveții se mănâncă
Uscați, prăjiți și... între ei.

Nică Janet

FINANCIARĂ

Chiar de soarta te răsfată,
Banul este doar hârtia
Pentru care mulți, în viață,
Își vor pierde omenia.

Adela Cotul

PRETENȚII

Vor mașini cu girofar
Cei cu funcții mai înalte...
De acord cu asta, dar
Numai dacă vin să-i salte!

Ștefan Ciocianu

NIMIC NU-I DEFINITIV

O noră soacra își îngroapă,
Definitiv crezând că scapă,
Da-n iad o-așteaptă – Ceru-i martor!
Socrela ce-ajunsese tartor.

Dan Norea

PIFTIA

Degeaba pui în ea jambonul,
Jumări, un piept sau altceva:
Piftia iese ca betonul,
Doar dacă bagi picioru-n ea!

David Valentin

PENTRU APĂRAREA ȚĂRII

Chiar dacă n-am făcut armata,
Eu pentru confruntări sunt gata,
Că-s foarte bine instruit,
Fiind bărbat căsătorit!

Ion Micuț

CĂUTĂRILE UNUI AMIC

De-i iarnă, primăvară, vară,
El caut-o iubită jună,
Misterioasă ca o lună:
Când vine ziua să dispară!

Cătălina Orșivski

UNUI PREFĂCUT

Cum nu suport fățarnicii în viață,
Acestui ins parșiv, chitit pe rele,
Am vrut să-i spun vreo câteva în față,
Dar n-am știut în care dintre ele!

Laurențiu Ghiță

EU, BOEMUL

Sunt sărman ca un păduche,
Dar cu soața am trăit,
Patruzeci de ani, pe multe
...de cuțit.

Nicolae Bunduri

DE RERUM NATURA

Lumea-i filă din Tolstói
Și mă tem că n-ai ce-i face:
Pân' la ziua de apoi,
Putin vrea război... și pace!

Ștefan Ciocianu

ROMÂNULUI DE PESTE PRUT

Citind prezentul și trecutul,
Tu, frate drag, te lămurește,
Că ne desparte numai Prutul,
Dar contrabanda ne unește.

Ionuț-Daniel Țucă

OMAGIU CONDUCĂTORULUI IUBIT

Tu ești conducătorul meu iubit.
Ca tine altu' nu-i în Nicolina.
De-aceea te-am ales și, negreșit,
Ești cel mai bun să îmi conduci mașina.

Sanda Nicucie

CARTEA CA DÉCOR

Stă la masa cu veioză
Și în jur cărți una și-una;
Dar ce nu se vede-n poză,
E că n-a citit niciuna.

Tony Andreescu

REFORMA ÎN EDUCAȚIE

Cine are astăzi carte,
Fără teamă pot să zic,
Are garantat și parte...
De-un salariu foarte mic!

Ioan Frențescu

REMARCĂ

N-a fost un om în vechea Românie
Să nu fi scris măcar o poezie;
Azi, fenomenul merge mai departe:
Nu-i om să nu fi scris măcar o carte!

Laurențiu Ghiță

CU SOACRA LA SALON

Când își face manichiura,
Cum deloc nu-i tace gura,
Ăsta este adevărul:
Mie-mi vine să-i fac părul.

Adela Cotul

EFICIENTIZAREA SISTEMULUI SANITAR

Se fac schimbări în ritm amețitor,
În sănătate se tot iau măsuri
Iar, azi, vedem că „Primul ajutor”
E șansa de-a muri cu proceduri.

Mirela Grigore

ETIMOLOGIA UNEI EXPRESII

Pe lângă Deveselu, un curcan
Tot admirându-și puii, printre ei
Văzu și unul afro-american
Și-a izbucnit pe loc: Ce puii mei!?

Dan Norea

NU-S CHITARIST!

Stimați confrăți, vă pun în gardă
Că tot ce spun nu e minciună:
Am mai ciupit eu câte-o coardă,
Dar fără ca să-i cânt în strună!

Vasile Vajoga

FLORENTINA LOREDANA DALIAN

FERICIRI DE ZIUA A ȘAPTEA

Azi e duminică, ziua a șaptea, zi în care omul se roagă, se odihnește și, dacă-și permite, se mai și răsfată. Am început prin participarea la Sfânta Liturghie în biserica noastră, apoi m-am mutat la Catedrală, unde am asistat la concertul susținut de Corul „Divina Armonie”. „Ați observat - zice Preasfințitul, în cuvântul de încheiere - că uneori simțim o fericire căreia nu reușim să-i dăm glas în cuvinte?” Am observat, cum să nu? Pentru un scriitor e chiar deranjantă această imposibilitate și m-am întrebat nu o dată de ce mult mai ușor poți da glas în cuvinte mai degrabă tristeții decât fericirii. Cei care mi-au cunoscut mai întâi scrierile, deci au citit ce scriu înainte de-a mă cunoaște pe mine, (dar nu numai ei) se miră: „Dar de ce scrierile tale sunt atât de triste, când tu ești o persoană atât de veselă și optimistă?” Uite d-aia. Că fericirile mele sunt tăcute, mute și nu-mi iese poezie din ele neam. Pe când din tristețile acestei lumi (deci nu neapărat ale mele) - ohooo!

Cu vreo zece metri înainte de-a parca în fața Catedralei, la bulevard, mă oprește onor poliția, mai exact doi popândăi, care și-au făcut pe azi norma de infractori, pot semna liniștiți statul de plată. Mă rog, sunt rea. Dar mă întreb de ce stau acolo unde trec mașini din joi în marți și nu stau pe la trecerile de pietoni circulate și nesemaforizate, unde nebunii cu carnet conduc ca la raliu. Mie mi se arse un far. Mi-a dat avertisment scris și-a avut grijă să mă informeze că amenda e 250 lei. Bine, Georgică, stai jos! I-am mulțumit, totuși, pentru informație, că mie nu-mi place să merg fără faruri și cine știe când aș fi observat. Măi, școală de poliție, mai învățați-vă și voi absolvenții să trateze diferențiat oamenii, nu după haine sau marca mașinii, sau șpaga îndesată în buzunar, ci după gravitatea faptei lor! Adică, dacă mi-ai văzut toate actele în regulă și la zi, dacă ai văzut că circul

regulamentar, dar mi s-a ars un amărât de far, poate cu două minute înainte, atenționează-mă frumos (asta ține de prevenție, da?), bate-mi și nițel obrazul dacă asta te face să te simți important la cei 19 ani ai tăi și 12 clase jumatate, dar nu mă lua de sus, de parcă eu aș fi provocat uraganul Katrina cu farul meu defect. Bine, Jorj, sper că ne-am înțeles. Dar ai grijă, că data viitoare s-ar putea să nu mi se mai ardă farul în post, iar tu să riști să ți-o iei elegant pe la gioale.

Dar să continuăm cu fericirile. Câteva mici cumpărături care țin mai mult de satisfacerea cerșetorului de stomăcel care tot timpul ar digera ceva, fie și-n post. Măcar o sămânță acolo, o grisină. Apoi, ieșind din magazin, cum aș fi putut să trec nepăsătoare pe lângă frumusețea de crizanteme care zâmbeau trecătorilor? Le-aș fi luat pe toate, da. M-am mulțumit cu două ghivece și un buchet. Frumuseți de toamnă. Sau, ca să rămânem la temă, fericiri de toamnă. Și uite-așa, mi-a venit să țină într-un picior, să zbor, să dansez. Adică simțeam exact acea fericire ce nu poate fi exprimată în cuvinte. Poate datorită florilor, poate pentru că omul care mi le-a vândut a fost amabil și m-a ajutat să le duc la mașină, poate datorită reîntâlnirii cu un om drag, poate datorită muzicii, ori, mai exact, tuturor acestora la un loc.

Uneori e ușor să fii fericit. Dar ce ușor poți pierde alteori starea de bine care te-a cuprins! N-am avut de lucru și, în loc să rămân printre flori, muzică și poezie, m-am apucat să văd ce mai zice la gazetă. La gazetă, la facebook. Și, Doamne, ce aflu? Mai auzisem de oameni care se cred Napoleon, Cleopatra, câine, oaie, găină, tren, avion, dar nu de vreun preot care se crede Sfântul Sinod. Nu dezvolt, nu-i cazul. Apa trece, pietrele rămân. Mi-am restabilit feng-shui-ul (tot de la facebook mi se trage) când, chiar în timp ce scriam, mi-a trimis mesaje o elevă de-a VIII-a de la Ciulnița, să-mi amintească de vizita mea la școala de acolo anul trecut și ce frumos a fost. Mici/mari bucurii, fericiri de ziua a șaptea, pe care am încercat să le așez în cuvinte nepricepute. Și-acum revin printre flori, muzică și poezie. Doamne, ajută-ne, pe noi, pe toți!

COSTIN ENACHE - realizator VATRA LUMINOASĂ, Radio România Actualități

MARADONA (cât era încă în viață)

Nu-mi propusesem pentru că nu-mi închipuisem că aş putea să stau de vorbă cu el. Dar odată ce s-a ivit în capul meu ocazia, am pus mâna şi am (tran)scris... tot!

REP: - După părerea mea încă sunteţi cel mai mare fotbalist al tuturor timpurilor! Dar cred că vi s-a mai spus...

M: - Eh, sigur că mi s-a mai spus. Dar şi dacă nu mi se spunea, aceeaşi impresie o am şi eu...

REP: - Mă bucur că suntem încă de la început pe aceeaşi lungime de undă! Totuşi trebuie să acceptaţi că dilema *Cine a fost mai tare, Pele sau Maradona?* va dăinui încă multă vreme de acum înainte!

M: - Nu mă îndoiesc! De altfel dilemele de genul ăsta nu pot decât să-i ridice pe respectivii în ochii fanilor! Ba încă şi mai mult, o dilemă de-asta care rezistă peste timp îi face şi pe mai tinerii pasionaţi de fotbal să înveţe, să se intereseze cine au fost oamenii ăştia despre care bătrânii (între ghilimele) zic că ar fi fost cei mai mari... *Hagi sau Dobrin* - aceeaşi treabă. Iar *Messi ori Cristiano Ronaldo* o să vedeţi că va intra în aceeaşi categorie!

REP: - O, mă uimiţi! De Hagi mi-era clar că ştiaţi. Dar de Dobrin...?

M: - Cum să nu fi auzit? Fratele meu e dintre cei care cred că a fost mai bun şi decât Pele!

REP: - Fratele dumneavoastră..., Hugo? Sau Raul?

M: - Nu. Fratele meu Nae. Am un frate mai mare, Nae. Puţină lume ştie de el. N-a jucat niciodată fotbal...

REP: - Nae? Ce nume e ăsta? Sună a... românesc!

M: - Este!... Românesc. Ce vi se pare ciudat? Nu şi... vorbim în română?

REP: - Aşa e, nici nu mi-am dat seama! Iertaţi-mă, sunt siderat! Cum se poate una ca asta?

M: - Fiindcă şi eu sunt român. M-am născut la Şindriliţa, aproape de Bucureşti. Mă cheamă şi Nelu, puţină lume ştie! Diego Armando NELU Maradona! E o poveste interesantă, dar din păcate n-o cunosc. Ştiu numai că-mi petreceam vacanţele de iarnă în România, că era mai cald.

REP: - Nu înţeleg...

M: - Păi în Argentina, anotimpurile sunt pe dos din cauza emisferelor! Şi când e iarnă..., înseamnă că în România e vară.

REP: - Deci veneaţi vara în România, când în Argentina era iarnă...

M: - Exact. La Şindriliţa.

REP: - Extraordinar! Şi cum de nu ştie nimeni de una ca asta?

M: - N-are cum! N-am mai povestit nimănui până acum.

REP: - Vă daţi seama că pare incredibil?!

M: - Sigur! Dar ăsta e purul adevăr. Puteţi verifica la Şindriliţa. Îl găsiţi pe frate-meu la ieşirea către Buzău, pe dreapta. Chiar pe DN-eu. Are un magazin mixt pe care l-a botezat în cinstea mea. Armando!

REP: - Să nu mi-o luaţi în nume de rău, dar mi se pare incredibil! Diego Armando Maradona să fie născut în România?

M: - Diego Armando NELU Maradona, vă rog frumos! Acuma dacă tot m-am deconspirat de tot...

REP: - Deci expresia *Maradona din Carpați* are mai multă acoperire decât s-a crezut! Și nu se referă strict la Hagi...

M: - Ba nu! *Maradona din Carpați* va rămâne pentru totdeauna Hagi! Însă aș fi onorat dacă și mie mi s-ar putea spune *Hagi din Bărăgan*!

REP: - Auziți, dar noi acum... unde ne aflăm?

M: - Aș putea să vă spun, dar apoi ar trebui să vă omor.

REP: - Nicio problemă.

M: - Bine. La Tărtășești.

Aici mi-a luat gâtul.

REP: - Putem să continuăm?

M: - Dacă nu vă deranjează că v-am luat gâtul... (Râde.)

REP: - E-n regulă.

M: - Perfect atunci!

REP: - Deci de ce la Tărtășești?

M: - Mă fascinează locul ăsta. E lung cât un oraș mediu din România sau Argentina totuna, dar mai mult decât atât nu prea știu despre el.

REP: - Nici eu...

M: - Vedeți? Și nu e fascinant?

REP: - Într-adevăr! Aveți mare dreptate. Nu m-am gândit niciodată la asta. Tărtășești... Dar cum de v-ați gândit dumneavoastră... tocmai la Tărtășești? De ce nu Roșiori? Sau Cristuru Secuiesc?

M: - Pur și simplu. Dumneavoastră nu vă trăznește câteodată așa... câte-o idee venită de niciunde?

REP: - Ba da.

M: - Păi așa și mie. Cine ar fi crezut că Diego Armando Nelu Maradona, născut la Șindrilița, se gândește... la Tărtășești?

REP: - Știți ce nu înțeleg?

M: - Nu.

REP: - De ce era așa mare secret? De-a trebuit să-mi luați gâtul...

M: - Păi acum că știți unde suntem, nu sunteți tentat să alarmați presa, populația? Lume, lume, Diego Armando Nelu Maradona e la Tărtășești! Lume, lume! Veniți să vedeți ce n-ați mai văzut și să auziți ce n-ați mai auzit!

REP: - Așa e. Dar dacă mi-ați luat gâtul...

M: - ...Nu mai aveți cum! De-aia acum pot să vă povestesc liniștit orice. Dar numai după ce mă lăsați să intru puțin în pământ. Mi s-a făcut rușine...

REP: - De ce?

M: - Păi dumneavoastră mă considerați cel mai mare fotbalist din toate timpurile și eu vă iau gâtul? De-aia zic: lăsați-mă să intru puțin în pământ și pe urmă vă stau la dispoziție.

REP: - Bine, mulțumesc.

Aici a intrat în pământ. Pe urmă a răsărit din pământ. Din iarbă verde.

M: - Vă mulțumesc de răbdare.

REP: - Nicio problemă. Când stai de vorbă cu cel mai mare fotbalist din toate timpurile, o clipă de liniște e o oportunitate nesperată să-ți recapeți pulsul.

M: - Vă mulțumesc de compliment. Sunteți un reporter nemaipomenit! Nici eu nu iau gâtul oricui...

REP: - Vă mulțumesc și eu...

DIN CELEBRELE DUELURI („MAESTRUL ȘI TEODORA”)

PETRU-IOAN GÂRDA

GELOZIE

Îmi simt în tâmpile sângele cum urcă,
Sunt supărat și milă mi-e de tine
C-au râs în hohot țatele vecine,
Văzându-te plouată ca o curcă.

Va trece și-o să fie iarăși, bine,
Îmi cer iertare, draga mea, da-ți jur că
Pe mine, deocamdată nu mă-ncurcă
Deși puțin e neplăcut, în fine,

Că ți-au bătut vecinii apropoul
Și nici ce spun mătușile și unchii:
Sunt devastat de faza cu metroul,

Mă dor ficatul, splina și rărunchii
Că ți-a văzut orașu-ntreg popoul,
Iar eu, iubito, nici măcar genunchii!

TEODORA PASCALE

„DIVA” ÎN SUFERINȚĂ

Plutesc în universul translucid,
Precum o stea de foc, dogoritoare,
Mi-e rău, tușesc și febra este mare
Iar boala mă posedă-n mod perfid.

Vecini sunat-au grabnic la Salvare,
Crezându-mă bolnavă de covid;
Când doctoru-mi făcea un test rapid,
Se sușotea în hol de-nmormântare.

Ce ochi frumoși avea, am remarcat;
Mă pisicesc, șoptindu-i: „ce-i cu mine?”
„Test negativ; viroză!” și-a plecat.

La doctoraș, seducția nu ține...
Sun la castel pe omul adorat:
„Aș bea un ceai, se poate de verbine?”

DIN CELEBRELE DUELURI (DORA ȘI DORU)

TEODORA PASCALE

IDOLUL FEMEILOR

Tu, meșter de cuvinte iscusite,
Bătute pe-ale vieții nicovale,
Turnate-n forme noi, spirituale -
Ai scos din minți cohorte de iubite!

Cu versurile-ți dulci, pasionale,
Hrăneai aceste dive hămesite,
Iar ele se luptau să te incite
La tot mai multe schimburi... culturale.

Azi, însă, ești sătul de romantisme,
Femeile, din drog, îți sunt năpastă,
Nu mai declami sensibil, cu melisme,

Cum s-au ivit, lasciv, din a ta coastă...
Încet, încet, te-au copleșit cinisme,
Reumatismul cronic... și-o nevastă!

DORU MIHAI LUNGESCU

IMPRESIA E FALSĂ

Sunt chiar afon la vorbe iscusite,
Dar mă pricep grozav la nicovale,
Sunt inginer la căile navale
Și de pe net iau slove potrivite.

Le-am invitat, cu versurile goale,
Într-un hotel, pe câteva țicnite
Și toate-au reușit să mă irite
Că-mi propuneau doar schimburi... culturale.

De asta mă feresc de romantisme,
Femeile din lumea literară
Sunt doar sofisticate mecanisme,

Iar doamna mea, o fată de la țară,
De-atâtea epitete și „melisme”,
S-a dus cu unu-n haină militară.

DIN CELEBRELE DUELURI (DAVID ȘI TEODORA)

DAVID VALENTIN

PISICA N-ARE LOGICĂ ADÂNCĂ

Pisicile n-au logică adâncă,
Sunt superficiale, din păcate;
Cu multă ușurință cad pe spate,
Și cred că tot ce zboară se mănâncă.

Confundă litiția cu o stâncă,
Bizar și pe Terente cu Socrate;
Pisicile n-au logica adâncă,
Sunt superficiale, din păcate.

De le momеști, ușor îți cad în brâncă,
Cu cozile stufoase ridicate,
Apoi rămân cu buzele umflate...
Căci nimeni n-a găsit pe lume încă,

Pisică, având logică adâncă!

TEODORA PASCALE

ÎN PAT CU SOCRATE?

Pisicile sunt, totuși, limitate,
Un simplu animal de companie;
Pretinzi să faci azi filozofie
În viață și-n desenele-animate?

Preferi pisica blondă și nurlie,
Ori una să-ți citeze din Socrate?
Pisicile sunt, totuși, limitate,
Un simplu animal de companie.

Pe-același calapod le-alegi pe toate -
Naive, dar frumoase îți plac ție,
Capabile, în schimb, de violenție
De-ajungi să le mănânci din palmă, poate...

Pisicile sunt, totuși, limitate!

DIN ALTE CELEBRE DUELURI („CASCADORII MODESTIEI”)

ION DIVIZA

*EPISODUL VIII
(cum e pixul, și pistolul
trei)*

CAUZĂ ȘI EFECT

Mai sunt din ăștia și pe net, Petrică,
Mulți cititori, de altfel tot postaci,
Citesc ce-ai scris pân' li se face frică
De umblă printre litere buimaci.

METAMORFOZELE INTERNETULUI

Sunt fanii tăi cam speriați
De aiurelile-ți divine,
Dar cum se fac laureați,
Devin mai talentați ca tine!

AM UN ARGUMENT SOLID

N-am să-ți fiu nicicând loial,
Modestia o detest;
Când eu știu că-s genial,
Pentru ce să fiu modest?!

FII CALM!

Nu-i aicea cazul, nici momentul
Ca să te victimizezi, o știi,
A ucis la tine doar talentul,
Cu piciorul încă poți să scrii!

ȘI EU!

Având destui amici ca tine,
Ce pot oricând să mă îmbete,
În sfera artelor divine
Voi fi nemuritor. De sete.

PETRU IOAN GÂRDA

ȘTII TU CEVA

Sunt destul de deși buimacii
Printre fanii mei, de-acu,
Însă, dintre toți postacii,
Cel mai speriat ești tu.

LAUREAT AI TOT FOST, DAR
TALENTAT...

Cum? Mai talentat ca mine
Cine ar putea să fie?
Dacă te referi la tine,
Mă întreci în modestie.

AFERIM!

Ai dreptate, nu ești în eroare -
Nu că n-ai greși mereu, mereu -
Modestia poate să omoare,
Uite, de exemplu, cazul meu.

ORICUM...

Dacă-s viu, e foarte bine -
Poate că am înviat -
Dar în orice caz, ca tine
Pot să scriu și mort. De beat.

APROPO DE DUEL

De foame nu poți a te plânge,
Că, de la bunul tău amic,
Ai tot mâncat bățai, la sânge,
Dar însetat ai fost. De mic.

DANIEL BRATU

Festivalul Internațional de Umor și Caricatură „Ion Cănașvoiu”, Ediția a XXXIII-a, 2025, Târgu Jiu

DIN ȘAPCĂ-N ȘAPCĂ (cronica de Târgu Jiu)

Cum încă nu găsisem șapca lui Gheorghe Bălci, căutată-nde-lung în dulap, printre tricouri și calupuri de săpun Cheia, rezultatele de la concursuri întârziu să apară. Și nu era vorba numai de jurați. La Alba nici nu m-am gândit să mai trimit, iar la „Povestea Vorbei” de la Râmnicu Vâlcea, cu toate că îmi fusese confirmată înscrierea, textele-mi n-au mai ajuns la judecata juriului, nefigurând printre participanți. Mai târziu, deși așteptam confirmarea că reușitele-mi materiale literare vor fi jurizate măcar la anul, n-am avut de unde. De unde nu-i...

Anul trecea, prin frunze galbene întreg pământul se prăbușea în sine. Cum și multiple festivaluri se anulau ca niște înșirate cărți de joc. Râmnicu Sărat, Alba Iulia, Râmnicu Vâlcea, Vaideeni... După feeria și jocul de lumini și cuvinte de la Brăila, ca un far peste valuri de furtună, din ce în ce mai aprins, strălucea Târgu Jiu. Festivalul „Ion Cănașvoiu”, unde fuseserăm invitați, își trimitea razele din vârf de coloană. Doru-Mihai Lungescu aprindea focul, din când în când, ca pe-o torță de olimpic gorjean, expediind misive cu invitații și program, secondat de mereu tânărul Grig Doboreanu (zis și Gogu Pannduru) și de Laura Lungescu (zisă și Creața).

Inițial, în Toyota cea greu încercată ar fi bătut vântul și-ar fi fost loc destul și pentru boxă, suporturi, chitară. Din Iași, l-aș fi avut drept copilot pe Vasile Vajoga (zis și Vasile Dumescu), urmând ca din București să completăm echipajul cu Sanda cea frumos scriitoare. Și gata. Ulterior, am aflat că Daria Dumescu și Ioan Toderașcu, laureații Festivalului de Umor „Ion Cănașvoiu”, au renunțat la glasul roților de tren, în favoarea celor de cauciuc, iar din Chișinău s-a pornit spre Târgu Jiu via Apia-Prut Iași celebrul duet Bălci - Diviza. În acest mod, s-a spulberat orice dubiu cu privire la întrebarea hamletiană „Cu boxă ori fără boxă”. Nici măcar chitara n-a mai prins loc (oricum, nici nu era în program, în urma prestațiilor de până atunci). Șapte, dintr-un demaraj, cu bagaje cu tot. Eram, din nou, ca-n basme, nu oarecare, ci șoferășul cel viteaz. În joia de dinaintea plecării, după ce s-a definitivat componența participanților la drumul cel lung cu Toyota, patriarhul Vasile Vajoga îmi dăduse niște bune sfaturi, cu privire la cuminenția de peste zi și culcatul devreme, pe care le-am urmat neabătut, de-am reușit s-adorm pe la 3 dimineața. După un somn de una oră jumătate, plecați cu noaptea-n cap și mintea trează, am dispărut cu toții-n ceață, chitind pe Toderașcu și-autostrăzile ca-n vis. Cu Sanda-n vârf de oră, tăiat-am Capitala ca pe brânză și-ușor ne fuse drumul espresso oltenesc. La Târgu Jiu, ajunși la Pensiunea Antique (coincidență de nume și-atât), taman la țanc (un țanc de ghiveci, când am parcat) și-n prag de expoziție surpriză, bine pregătită de principele portretelor Marian Avramescu (aflat în talie, internațională, pentru că bătea un vânt, de schimbare, călduț, din vest), întâmpinați de amfitrionii Laura, Mihai și Grig, precum și de oaspeții Vali, Vali și Silvia, am cerut

permisiunea să ne odihnim pentru cină, fiind în (oarecare) formă, dar frânți și n-am mai vizitat sala Muzeului Județean „Alexandru Ștefulescu”, care se umpluse de caricaturi.

Am aflat, ulterior, că acest Fante-zist al Portretelor, zis Marian Avramescu, mă adăugase în panopia epigramiștilor caricaturizați. Cum s-ar zice, n-am fost eu, dar mi-am trimis caricatura înainte.

Ulterior, din discuțiile de pe la mese și de lângă a rezultat:

- plasturele de pe nasul lui Florin Rotaru nu era ca urmare a disputelor din cadrul Uniunii, aici fiind oameni pașnici, care nu atacă la nas;

- Ioan Toderașcu a refuzat cazarea la Hotelul de 4 stele Ramada by Wyndham, cu piscină și caleașcă la scară, pentru că nu i s-a putut garanta securitatea pălăriei, completând duetul Antique Diviza - Bâlci spre o formulă inedită, de trio-Grigoriu;

- Ion Minulescu s-a reîncarnat într-un gorjean, Gigi Bușe, jurnalist, văr cu

George Bush;

- George Corbu, președintele nost', nașul de botez al lui George Bush, e un mesean agreabil și taciturn;

- așa tânăr și tot George, Eftimie fumează foarte mult și e extrem de sensibil în poezie și la vinul roșu, iar Mirela Grigore nu fumează pe cât și-ar dori, fiind invidioasă pe cei cu țigări electronice;

- oltenii pot sta la aceeași masă cu moldovenii fără să iasă alte scânteii în afară de cele de spirit, exemple fiind familiile reunite Nică și Vajoga;

- Bordeiași nu este nume de cântec, ci de distins și ager organizator și conducător auto, absolvent de mai multe facultăți, inclusiv teologie, cu prenumele de Ionuț-Viorel, director al CJCPCT Gorj;

- alături de distinsa sa soție Ana, Mihai Sălcuțan pare o variantă mult îmbunătățită a meșterului Manole;

- deși a slăbit, Vali Slavu are o voce în creștere, în epigramă și poezie, neavând nevoie de microfon, pe scenă, a doua zi, în fața a sute de oameni;

- relansându-se ca model de vernisaj, chiar și atunci când pleacă târziu, Grig Pannduru ajunge devreme acasă;

- Marian Avramescu desenează și la cină, folosind creioane colorate în loc de tacâmuri, după modelul chinezesc;

- după rețete în versuri, Silvia Horga s-a specializat în madrigaluri, scrise pe servetele, între feluri, de toate felurile, dedicate lui Mihai Lungescu;

- după ce a ieșit la pensie, David a câștigat bătălia cu Goliath;

- Nelu Vasile spune bancuri de nivel înalt, având peste 1,90 m;

- Laurențiu Ghiță nu e un om cu carte, ci cu cărți, dumnealui venind cu o sacoșă plină.

După îndestulare și conversații la foc automat și încrucișat, s-a produs prima retragere a umoriștilor. Drepti, ca „firul de plumb atârând”, toți fără probleme de Coloană. Dinspre parc, suflau îngeri de la Masa Tăcerii.

De dimineață, după o poză ca-n filme, cu Vali Slavu zburând deasupra unui grup de năuci, pentru drumul spre Tismana și Hobița, am fost îmbarcați, Sanda, Daria, Vasile Vajoga și cu mine, în arca domnului Ionuț Bordeiași, care ne-a povestit cu har câte-n lună și în

stele, inclusiv despre geografia și istoria locurilor pe unde treceam, cu un capitol interesant despre arta culinară a verzei, aflată din belșug pe marginea drumului. Fără prea multe nervuri, varza, numai potrivită de pus la murat, ne făcea cu ochiul și ne-a îndemnat să ne gândim pe cine am putea lăsa la Târgu Jiu, în schimbul a doi saci. Tot cântărind în gând, am trecut de bogatul întins, fără oprire.

La Tismana, ajunși pe căi (bine) știute, primii, la prima mănăstire din cuprinsul Țării Românești, ca-ntr-un cufăr al toamnei, am admirat de la distanță ținutul vălurit și, parțial, stâncos. De undeva, de aproape de vârf, din peștera sfântului Nicodim, stânca Sterminei de la Tismana parcă ne mânca din ochi, așa cum procedasem și noi, ceva mai devreme, cu varza. O măicuță, cunoștință de-a Mirelei Grigore, probabil, m-a certat că scoteam aburi, în afara curții mănăstirii și m-a făcut să m-ascund după ziduri. Când toți au ajuns, am purces la vizita Muzeului Tezaurului BNR, adăpostit o perioadă la Tismana, ascultând cumiți povestea acestuia din partea unei măicuțe-ghid (cea anti-vapat, cred) tinere și bine documentate, apoi chiar am vizitat lăcașul din peștera de taină (unde printre lingouri și-ar fi găsit oricând loc și pălăria lui Ion Toderășcu), păzită cândva de 300 (sau pe-aproape) soldați desculți și-nfomețați, în zăpadă. Printre alte multiple informații, am mai aflat, de la măicuță, că:

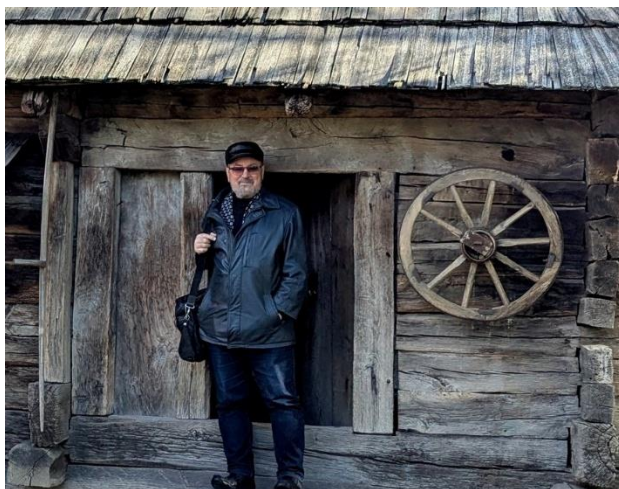
- în spatele stâncii, călugării au cultivat viță de vie (în amintirea lui Burebista, se pare), iar mustul curgea printr-un soi de burlan în butoaie mari, de se făceau aici tone de vin roșu (cam ca vinul lui Mihai Lungescu), numai bune pentru curaj în fața năvălitorilor, mai puțin umoriști decât acum;

- conform uneia dintre legende, pictorul Dobromir din Târgoviște, care a pus primii sfinți pe zidurile mănăstirii, a fost ajutat chiar de

Dumnezeu în zămislirea portretelor, în timp ce dormea; mulți ne-am uitat, nu știu de ce, spre neobositul Marian Avramescu;

- în biserica mănăstirii se află o raclă de argint, cu mai multe rămășițe de moaște de la Sfântul Ignatie Teoforul și Sfântul Ioan Gură de Aur, iar de la Sfântul Nicodim degetul arătător de la mâna dreaptă și crucea de plumb ce o purta la gât; toți umoriștii s-au înșiruit întru atingerea raclei cu degetul, unii chiar de mai multe ori.

După Tismana, am plecat la Hobița, la casa memorială a lui Constantin Brâncuși, ascultându-l pe Vasile Vajoga, mai ceva decât pe măicuță, cuvântând despre numele teoforice. Am vorbit apoi despre Marin Sorescu, iar eu am încercat să fac o glumă (nereușită și „fumată”) despre înălțimea hobițenilor (sau hobbiților?), locuitori ai satului Hobița (comuna Peștișani). În atmosfera monumentală din curtea lui Brâncuși, pe lângă casa așezată în locul casei strămoșești, s-au făcut poze cu nemiluita, în special în preajma anexei-pivniță în care se găsea cazanul de țiucă. Discursul eclatant al doamnei muzeograf Doina Pană, despre biografia marelui artist și despre casa de pe terenul său, a fost urmărit în liniște sacră de toți cei prezenți. Spre finalul vizitei, am fost dezamăgit de spulberarea, de către Doina Pană, a legendei marii idile dintre Maria Tănase și Constantin Brâncuși (Nelu, pentru prieteni).

Vasile Vajoga, cu-a sa nonșalanță proverbială și inspirație de invidiat, nu s-a putut abține:

FOTO LA CASA „BRANCUSI” , ÎN FAȚA GRAJDULUI

Se potrivește ca mănuașă
O poză în albumu-mi nou,
Dar nu să fiu pozat în ușa
Prin care intră orice bou!

LA DEPOZITUL DE BĂUTURĂ AL CASEI „BRANCUSI”

De mult e vechiul beci golit
Și astăzi își trăiește criza,
Dovadă c-au mai poposit
Pe-acolo Bălici și Diviza!...

Tot de la Vasile Vajoga citire:

ÎN FAȚA PENSIUNII UNDE AM LUAT PRÂNZUL, DECORUL ERA FORMAT DIN CÂȚIVA BALOȚI DE PAIE

Smulse-anume dintr-o claie,
Pot să spun în termeni clari
Că sunt prea puține paie
La atât de mulți măgari...

Desfătarea culinară de la prânz, produsă la Pensiunea „Acasă la Brâncuș”, a familiei Lucaciu, a fost un adevărat regal, de la start(-er)-ul cu pâine și sare, ceremoniat de familia Dobreanu, până la insolitele combinații de ciorbă, mămăligă, piftie și sarmale,

tocan ori tocăniță, prăjituri și prăjiturile, palincă și vin roșu, cu gazdele, incluzându-i aici și pe Laura ori Mihai Lungescu, zburdând în jurul invitaților ca într-un soi de nouă horă. Dealtfel, așa cum s-a mai spus și scris, întregul week-end de la Târgu Jiu a pus cruce oricărui regim de slăbit, în așa hal încât și cei mai subțiri participanți de la Festival au devenit oameni cu greutate apreciabilă. Chiar și mașina lui Ionuț Bordeiași a simțit diferența, opintindu-se la câteva zone de (mic) urcuș, în drumul ei înapoi, spre Antique.

În micul răgaz, de câteva ore, pus la păstrare sub cheie, în cameră, ca un copil obraznic, în lipsă de chitară, fără Sanda, plecată cu Daria după cumpărături femeiești, m-am apucat să scriu, așa cum m-am priceput, un soi de odă, să fiu în rândul lumii, destinată organizatorului principal al evenimentului de la Târgu Jiu, epigramistul, poetul, președintele și redactorul șef de Hohote, simpaticul gorjean Mihai Lungescu, text finalizat printre rânduri (1-2, rezervate) apoi, în sala Teatrului „Elvira Godeanu”, unde a avut loc festivitatea de premiere. Aici am remarcat, precum Gârneață al lui Caragiu, o mulțime de aspecte, printre care:

- monumentalitatea caldă a sălii de spectacol și prezența numeroasă, îmbucurătoare și avizată a spectatorilor gorjeni;
- emoția, urmată de dezinvoltură, a lui Mihai Lungescu, în postura sa de moderator;
- frumoasele performanțe artistice ale Giuliei Lungescu (pian) și Angelei Mogoșanu (voce), în cadrul momentelor muzicale de separație a categoriilor de premianți;
- hărnicia lui Marian Avramescu, care și-a luat locul lângă scenă, ca un soi de diriginte al manifestării și a făcut portrete spectatorilor doritori, fiind aplaudat de către aceștia mai ceva decât cei de pe scenă, la fiecare tușă;
- aplauzele, zâmbetele și râsetele smulse spontan de către toți laureații, aproape fără de excepții;
- grija pentru viitor - inițiativa de a premia tinerele condeie/creioane, (aproape) unicat în areopagul Festivalurilor umoristice;
- discursul președintelui UER, George Corbu, evidențiat și de moderatorul Mihai Lungescu;
- lipsa de reacție, în prima fază, a unor spectatori, care nu i-au aplaudat pe cei din gruparea deschizătoare de „bal”, crezând că e vorba de „pensii speciale”, nu de „premii speciale”;

- rezistența fizică a directorului Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Gorj, Ionuț Bordeiași, care a împărțit neostenit o mulțime de diplome laureaților, pe scenă, fără să facă „scurtă la mână”;

- bucuria cu care Mihai Lungescu a primit micul meu cadou versificat, la finalul Festivității.

La Cina Festivă, la Antique, s-a împlinit armonios Festivalul, iar noi ne-am împlinit iremediabil, degustând în exces bucate și madrigaluri, bancuri și vorbe, epigrame, cântece populare din Ostroveni, diverse amabilități și vin roșu. Cum am plecat mai devreme, să nu plecăm prea târziu, multe fapte glorioase-au rămas de neștiut pentru cronicar, ori nici n-a vrut să le țină în minte.

De dimineață, după bogatul mic-dejun și așezarea bagajelor până-n tavanul Toyotei, am făcut câțiva pași prin parcul de vizavi, de la Poarta Sărutului la Masa Tăcerii și retur. Așa am aflat că așezatul pe scaunele de la Masa Tăcerii este interzis, chiar și dacă ești președinte al Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu” - Păstorel. Mi-au explicat polițiștii de pază că, oricât aș fi de ostenit, după atâtea zile de Festival, numai de la președintele României (și doar dacă te cheamă Iohannis), în sus este voie.

Ne-am așternut la drum și duși am fost, lăsând cheile pensiunii în ușa, Cheile Sohodolului spre desfătarea celor mai de-aproape ori cu timp liber mai mult, iar pe excelenții amfitrioni Laura și Doru - Mihai Lungescu să sărbătorească în liniște finalul de Festival și să-și aniverseze deplin anii frumoși ai Uniunii lor. Iar noi ne-am unit cu drumul, care mai scurt ne fuse-acum, la-ntors acasă, cu Gheorghe Bâlici dormind ca un prunc, cu Ion Diviza, fost șef de echipaj de tanc, stând cam prea treaz, cu Ioan Toderașcu moțând fără moț la pălărie, până la microbuzul de Costești, cu Vasile Vajoga povestind ca Marin Moraru în Operațiunea Monstrul, cu Daria vigilantă până la un punct, de pe șosea și cu Sanda visătoare la geam. Când ziua s-a unit cu noaptea, băteam la porțile celor șapte coline, revigorați și bine ajunși.

Totuși, ceva nu-mi dădea pace, aveam o mâhnire mai mare decât aceea a despărțirii de Târgu Jiu și minunații săi oameni.

La pensiunea Antique, după micul - dejun, conform unui bun obicei, Gheorghe Bâlici își uitase o nouă șapcă, recuperată de Daria Dumescu, și-apoi recuperată chiar de pierzător. Deci, în Toyota, nimic, după-aceea. Șapca cea veche era dată, demult, dispărută.

Cu tristețe-n priviri, când am oprit motorul mașinii, m-am uitat spre pridvor, la Holboca. Ceva strălucea, ca un far, la țarm, în furtună... Da, ați ghicit!

(Foto: Ioan Toderașcu, Vali Slavu, Marian Avramescu, Gigi Bușe, Daniel Bratu)

CARE?

Dragi de față, o dorință
Am avut, de când mă știu:
De-mi apare-n putirință,
Să-mi fac casă-n Târgu - Jiu.

Ori măcar, o dată-n viață,
Să mă plimb cu draga mea -
Un paiaț lângă paiață -
Din Ansamblu la șușea.

Să respir prin atmosfera
Inhalată de Brâncuși,
Cum și alții, stratosfera
Geniilor, suprapuși.

Dar, ajuns de-o vreme-ncoace,
Constatai că oarece
Mă intrigă și-mi displace
Chiar de nu-nțeleg de ce.

De exemplu, stai la masă,
Taciturn, sorbind c-un pai,
Elegant, un vin de casă,
Când, la masă, hop - Mihai.

Pleci la Poartă,-a ta iubită
Vrea s-o pupi cu tot amoru`,
Când, din iarbă,-ntr-o clipită,
Lângă tine, hopa, Doru.

Dai să fugi spre-un scaun tare,
De pe-aleea cea model,
Dar în față îți apare...
Da, ghicirăți, însuși el.

De te roagă-n târg o babă
S-o treci strada,-n pas vioi,
Mihăiță-o ia, degrabă
Și o trece înapoi.

Tot așa, de vrei Coloana
Să o urci, fără temeii,
M. Lungescu e persoana
Ce-o găsești în vârful ei.

Vrei să cânti la muzicuță,
Cântă el, cât un taraf.
Îți pui gluga, olecuță,
El, din ploaie face praf.

Când te-nchini, privind spre strana
Cu măicuțe bune ce-s cu-
Cernice, pe la Tismana,
Dintre ele, hop - Lungescu.

Când, în rama dăltuită
Bați, să intri la Brâncuși,
Tot Lungescu,-ntr-o clipită,
Îți zâmbește dintre uși.

Pune cruci la Catedrală,
Dă amenzi la polițai,
La cucernice, sfială
Și, la birjă, șasă cai.

La broscuțe, carapace
Și (ș)tiriste la (ș)tiriști,
La cei pașnici, multă pace
Și umor la umoriști.

Nu-i ca el pe-ntreg Pământul,
Și-i, atunci când alți nu pot,
Mai ceva decât Prea Sfântul,
Că-i ubicuu peste tot.

Lângă dânsul, adevărul
E că-i, ca-ntre astre, frig,
Laurei-i zburlește părul,
Grig rămâne fără... Grig.

Spun câțiva, cu bun renume,
C-ar fi cazul noi bucăți
Să-și adauge la nume,
Cum ar fi prefixul „Lăți”...

Eu l-admir, dar zău că sufăr
Că,-ntrebând un oarecare,
Chiar de el - pe Jii un Nufăr -
Mi-a răspuns: „Lungescu?! Care?”

Daniel Bratu

EXPLOZII SEMANTICE

vitrine - geamuri vinovate de abuzurile guvernelor

*

vitrine sparte - pe aici a trecut un protest pașnic

*

protest democratic - recital de lozinci în cinstea guvernului

*

guvernele - formațiuni care nu pleacă, pentru că au venit

*

caricatura - portret prins la icoana vecinului

*

peștii pe litoral - indivizi care racolează fâțe

*

bunăstarea românilor - viitor care a trecut

*

pesimist - optimist care se uită în oglindă

*

oglindea - cel mai bun caricaturist

*

caricatura - portret luat la pumni

*

păduri defrișate - păduri fără umbră

*

pușcă - armă care luptă pentru pace

*

pensie - salariu jupuit de viu

*

cel mai bun somnifer - „Deșteaptă-te, române!”

*

privighetoarea - pasăre cu glasul pus pe bigudiuri

*

ploaie - fenomen natural care, dacă nu curge, pica

*

politica - sirop cu care se amăgesc cetățenii

*

brânza - lapte tare de cap

*

polițiștii - limitatoare de viteză

*

palinca - țuică din Ardeal, cu doctorat

*

amanta - parcare cu plată

*

zi de lucru în parlament - noaptea minții

MATEMATICA ONLINE Cum afli necunoscuta

CAMELIA ARDELEAN

VECINUL DE LA PATRU...

Vecinul de la patru e bețiv,
Îmi face numeroase complimente,
Mă ia la „estimare” pe segmente;
Eu sunt rotundă, el e uscățiv.

Iubirea-i cu accese violente
A izbucnit instant - era pasiv;
Timid născut, deodată-i creativ,
Mă-ntâmpină cu voci efervescente.

Mi-a zis că-n altă viață-a fost motan -
Și-acum îi place uneori să toarcă,
Pe spate și pe burtă, simultan,

În timp ce energia își descarcă;
În vise mă-ntrevede la Bejan,
Cum degustăm un vin... la mânătarcă.

ANI LAIU

TRECERI...

Vezi iubire? Pleacă toamna
Pe alea din oraș,
Pleacă tristă și tăcută
Spre al umbrelor lăcaș,
Glezne târâie, de ceară
Și în lacrimă rugină,
Felinarele mioape
O-nsoțesc scăldate-n vină.

SANDA NICUCIE

APROAPE IARNĂ

Ninge iarăși cu
plecări departe,
ninge iar cu depărtări de noi,
iarna asta ce-o urăsc de moarte
a uitat pesemne drumul înapoi.

Tu mă uiți, din teamă, eu te vreau puțin,
între noi de-acuma e un ger cumplit,
viscolește-n gara unde n-am să vin
din singurătate înspre te-am dorit.

Până și în gânduri, cu înfrigurare,
iar te pierd aiurea, tu din nou mă pierzi,
e-ntre noi, iubire, o întreagă mare
de zăpezi albastre și înghețuri verzi.

De la verde pân' la alb
Curcubeie de culoare,
Trec prin ploi și prin furtuni
Către-o margine de zare,
Nopti și zile-mbrățișate
Trec pe tâmpale în neștire,
Trece floare după floare,
Trec iubiri către iubire.

Anotimpuri trec năluce
Ne-nfășoară în târziu,
Trecem lin, de pretutindeni
Ne-adunăm pe țărmul viu;
Numai bobul de nisip
În odaia lui se-nchide,
Timpului, zelos, din noi,
Îi ridică piramide.

Ani Laiu

CONSTANTIN MOLDOVAN

CÂND NU MĂ VEDE NIMENI

Sunt poetul care scrie versuri
despre amintiri apărute de niciunde
în marginea înserării
dincolo de gânduri și impresii
nemărturisite...

Sunt pacientul internat fraudulos
în spitalul poveștilor nemuritoare
campion în exerciții de imaginație
dincolo de versuri minulesciene
ce vorbesc despre chei pierdute
și uși rămase nedescuiate...

Sunt prietenul care oferă
fără să aștepte nimic în schimb
dincolo de cuvintele spuse
și mai ales nespuse
risipite cândva într-un război purtat
la granița dintre romantism și pragmatism...

Și pentru că astfel de poezii
nu cred că voi mai scrie vreodată
dați-mi voie să vă încredințez
un mare secret:

Sunt toate acestea la un loc
mai ales atunci
când nu mă vede nimeni.

DANIEL BRATU

VIN ZORILE (IMPONDERABILI)

Cădea cenușa-n ceruri;
mai fumega din focuri
noaptea sângelui tău risipit
peste timp,
carusel de secunde
și trupuri.

Suntem prea singuri!,
ai strigat și, în jur,
nimic nu clipea,
ochiul timpului sur
murea-n muguri
de noapte,
eram scuturi străpunse
de sfere-n translație.
Deasupra, învins,
doar Pamântul, învârtitor
printre himere,
ca un mosor
legat cu ață - yo-yo -
își desfăcea penele
unui încurcat și inutil zbor.

Imponderabil, acum răsucit,
parcă râsul
a plâns îți seamănă,
de undeva din tine,
ca o altă clipă
geamănă,
urcă strigătul
și ninsorile
deșteptare de simțuri
prin ploi
gri cenușă:

Vin zorile!

CUGET, DECI REZIST... (aforisme)

**ION
DIVIZA**

**GHEORGHE
BĂLICI**

Cuprinde-mă! Vreau să cuprind necuprinsul!

Văd Luminița din capătul tunelului! E dezbrăcată, pare-mi-se!

Sunt alergic la picioare de pui. De puicuță, nu.

Un amic mă dojenește rău că nu-s principal; el găsiind mereu un motiv de ceartă și cu proștii, și cu deștepții. E bolșevic, nu?

Cel mai bine se pricep la umor acei care nu-l au.

Vine iarna. Noapțile sunt tot mai lungi, fetele de pe feisbuc - tot mai dezbrăcate.

O plantă amară aspiră toate maladiile din organism. Prostia rezistă.

La noi, umorul e de două feluri. Glume la care râd toți proștii și glume la care nu râd nici deștepții.

Am devenit tare uituc: deja a doua oară merg la baie fără telefon!

În timp ce unii se înghesuie la troacă, noi ne alimentăm ca proștii din coșul minim de consum... Și, în același timp, niște vântură-lume ne tulbură apele (feisbucului).

Nu sunt rare cazurile când dintr-un bou agramat iese un măgar învățat.

Ascultă cu atenție ce-ți spune bârfitorul despre altcineva, ca să știi ce vorbește despre tine cu acel altcineva.

Cu unele mici excepții, în politica de astăzi nu poți să ajungi departe, dacă nu ai și vreun mare neajuns.

Cine zice că nu e atins de vreun viciu, are unul foarte mare: e un lăudăros.

Cel care nu are nimic de spus, tot timpul are ceva de spus.

Rudele sărace sunt și cele mai îndepărtate, dar niciodată destul de departe.

Omul orgolios este acel care e îndrăgostit de el un pic mai mult decât ai fi tu îndrăgostit de tine.

Câtă nerușinare e în unii oameni: lucrează în două, trei locuri și vor să primească tot atât cât un parvenit care nu face nimic.

Dacă ai visat că te odihnești, culcă-te din nou și nu te scula până nu visezi că muncești.

E ușor să fii optimist când ai de toate.

GEORGICĂ MANOLE

RELATIA DINTRE CIUTURĂ ȘI SUFLETUL FÂNTÂNĂ

Nu-i o modă nouă să scrii o carte „la două minți”. Au procedat așa și argentinienii Borges și Casares, scriind, după cum a spus critica, într-un „argou de mucava”. De un timp bun urmăresc doi autori care, adeseori, prin reciprocitate, își însuflețesc ideile. Opera lor, alcătuită din genuri/specii diferite, face o panoramare din diferite unghiuri și perspective ale lumii, fără ca ei să se extragă din grupul supus observației, nu rareori grupul alcătuind o diadă dată chiar de cei doi. Ei, prin opera lor, își definitivează propria ecuație existențială dată de sursele de energie captate întru vitaminizarea creațiilor lor și acutul simț al umorului. Unul dintre cei doi autori este Sanda Nicucie, în ale cărei creații descoperim multe momente de contemplare a femeii („*Stau dreaptă cum e iarba-n coasă*”), remarcându-se caracterul ei capricios dat, în mare parte, de fluctuațiile conștiinței de sine. Cel de-al doilea este Daniel Barbu, care duce cu el o raniță în care are o chitară și câteva sute, poate mii, de cuvinte în care pune foc pentru a modela realitatea („*Din colț în colț, mă uit în jur*”).

Un poet, Costel Stancu, cel care crede că „*poeții sunt continente fără formă*”, se întreba în finalul unui poem de-al său: „*Dacă era scris/ ca pe arca lui Noe să urce și două cuvinte/ care ar fi fost acelea?*” Eu le-am descifrat pe copertile recentului volum semnat de Sanda Nicucie

și Daniel Bratu, „*Doi într-o arcă*” (vol. 2, Editura „Detectiv Literar”, București, 2025). M-a ajutat, ce-i drept, și Marian Avramescu, cu portretele făcute celor doi pe coperta a patra. Cele două cuvinte ar fi: CHITARA și PASĂREA. Zâmbetul lui Daniel Bratu îl transformă într-o chitară ale cărei sunete le regăsim în tăcerile dintre strofe, dacă e să-l parafrăzăm pe Mozart. Ochii Sandei Nicucie se metamorfozează în două păsări care joacă un ping-pong poetic inteligent. Obişnuieți cu dulcele viciu al armonizării („*Noi n-am avut nimic de împărțit*”) și solidari în poezie („*Să ne crească printre da-uri pofta noastră literară*”), la Sanda Nicucie se simte plăcerea zborului dată de explozia ironiei, în timp ce la Daniel Bratu se observă o permanentă defilare a îngerilor prin fața chitarei.

Acest al doilea volum este o mulare pe teme impuse la diferite concursuri: „încondeiere”, „o sută”, „împărțire”, „relaxare”, „fake news”, „tricolor”, „evoluție” și „alegere”. Dincolo de știința potrivirii rimelor, pendularea ideilor de la unul la altul conduce la texte ca un remarcabil puzzle al aparențelor: „*Trei culori în ochii tăi mă dor,/ Când mă uit atent și cu ardoare,/ Una-i verde, două în schimbare,/ Precum tu, de dame, schimbător.// Te privesc și-ndată simt că mor,/ Toată lumea parcă-i în mișcare,/ Trei culori în ochii tăi mă dor,/ Când mă uit atent și cu ardoare.// Una-i Mița, ce din coafor/ Iese-ntinerită ca o floare,/ Alta-i Veta și cu mama lor,/ Cred că mai lipsește mama-mare...// Trei culori în ochii tăi mă dor.*” (Sanda Nicucie, „*Gelozie de(colorată)*”), sau „*E viața*

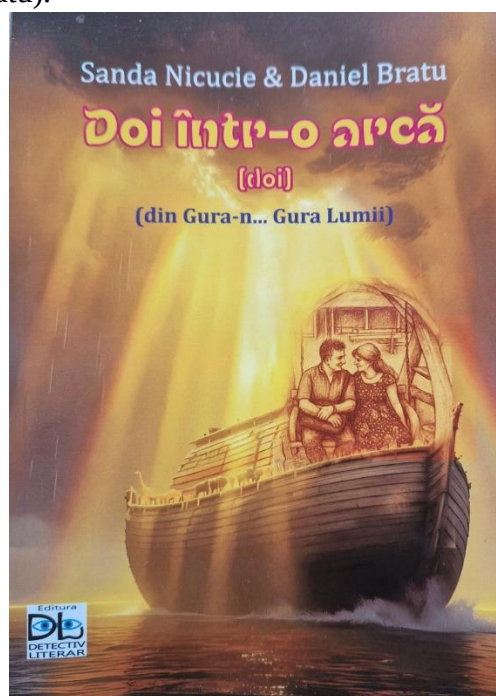
noastră o rablă/ ce stă la semafor,/ crescând rugini prin tablă/ c-o parte din decor,/ c-un verde stins în ochiul/ de liber înapoi,/ ca-n visul din deochiul/ stradelei din Băicoi.// Din orișice poveste,/ pe drumuri cu mohor/ rămâne-n loc ce este/ parcurs de trist umor,/ că-i viața noastră-o rablă/ blocată în parcurs,/ crescând rugini prin tablă/ cu grundul firii scurs.// Vom merge prin pădure,/ pe-un drum ocolitor.../ Dar pomii or să-ndure/ jug greu pe coama lor,/ c-or pune alți sclipiciul/ de galben, ca-n oraș,/ ce-ar prevesti supliciul/ din roșul cel abraș.// E viața noastră-o rablă/ ce stă la semafor...” (Daniel Bratu, „Trei culori la semafor”).

Trecând dincolo de metaforele presărate de cei doi autori ca figuri de limbaj în acest volum, eu îmi permit să fac o metaforă de gândire, în sensul de a trece la un nivel conceptual relația dintre CIUTURĂ (Sanda Nicucie), preocupată permanent să verse emoții într-un SUFLET FÂNTÂNĂ (Daniel Bratu); „Mașina nu-i, nici tu pe scară,/ Deci ai plecat cum ai venit./ Evoluez în domnișoară,/ Aproape. Nu te-am îmblânzit.” (Sanda Nicucie, „E dimineată și...), sau „În crâșma veche stam, cu lumea roată,/ la masa de placaj, aghesnuit/ și nu credeam, îți jur, să se mai poată/ să-ți povestesc chiar tot ce-am auzit.” (Daniel Bratu, „Gura lumii”).

Partea a doua a volumului este dedicat parodiilor scrise la două minți. Interesantă este scrierea titlului prin partajarea termenul „parodii” încât să fie scos în evidență componenta „rodii” („pa...rodii”). Autorii vor să întărească o mai veche comparație: „cartea ca un fruct”. Cândva, prin 2005, Liviu

Dănceanu (vezi „România literară” nr. 16) dezvoltă această comparație pe baza unui algoritm: „E ca și cum te-ai înfrupta dintr-o RODIE: fiecare sămbure reprezintă fructul în sine, pluralitatea de rodii într-o unică rodie. Multiplicitate de cărți într-o singură carte.” Așa au fost deschise cărți-rodii având ca autori pe Macedonski, Mihai Codreanu, Vlahuță, Mihai Dragomir și Panait Cerna, și-au ales un poem cu un accentuat caracter sugestiv, l-au citit atent și, ca și cum ai mesteca o gutuie, ca și cum ai savura o banană sau chiar cum ai strivi în cerul gurii o căpșună, au trecut la o polemică vizibilă cu autorii, fără a abandona senzația gustului primit. De remarcant intenția reușită de a păstra retorica autorilor suport aleși pentru a fi parodiați, precum și păstrarea stilului și rimelor.

Dincolo de orice alte trimiteri, volumul trebuie văzut ca o perfectă relație binară dintre CIUTURĂ (Sanda Nicucie) și SUFLETUL FÂNTÂNĂ (Daniel Bratu).

ION BOLOCAN

MISIVA A V-A

Dar anii-acea-mi sunt departe, hăt,
Abia ghiciți ca prin perdeaua ceții:
Frumoase vremuri - când veneau poeții
La vie-n toată toamna să-i îmbăt.

Și cum ar scrie-un nou vel logofăt,
Noi chefuiam cât ne țineau bărneții,
Magnetizați pe gardina găleții,
Cu rimele la șagă și desfăt,

Căci nu-mi plăcea să-mi văd pustii pereții
Și nici pestriț la mațe să m-arăt;
Și nu-nturnam pe nimeni îndărăt

Nici când picau ca din senin băieții.
(Soseau timizi cu primii fulgi de-omăt
Și se duceau odată cu nămeții.)

RĂSPUNSUL LUI PĂSTOREL
LA MISIVA A V-a
Frumos ar fi, de-ar fi și-adevărate
Poveștile pe care mi le scrii:
Tu îmi livrezi prea multe fantezii
Ca să le cred măcar pe jumătate.

(Ți-ar trebui pogoane-ntregi de vii
Și hrube-adânci cu vin de calitate,
Căci la atâtea gâturi însetate
Nu poți altcum cărarea să le-ații.)

Și-apoi, legenda cea mai vânturată
E că și tu adeseori te-mbeți
Și-n zori adormi cu buza pe găleată

Și că, în fine,-ar trebui să-nveți:
Poeții se îmbată câteodată,
Dar nu chiar toți bețivii sunt poeți.

MISIVA A VI-A

Maestre-al meu, aluziile-ți fine
M-au pironit precum un postulat
Și eu, de-atunci, așa m-am rușinat...
Și trec cu nasu-n jos printre vecine,

Căci buhul mi s-a dus din sat în sat,
Că-s mahăr peste butiile pline
Și beau vârtos de nu mai știu de mine,
Pân'ce mă scoate „Smurdu”* de sub pat,

Dar dumneata, că doar cunoști prea bine
Ce-i vinul bun, știi faptul demonstrat
Că omul beat, de-și poate încă ține
Pe cap căciula, nu-i destul de beat.

Iar eu mă jur (întreabă pe oricine!)
Nu mi-am pierdut căciula niciodat’.

* denumirea unui serviciu de ambulanță (n.r.)

RĂSPUNSUL LUI PĂSTOREL LA MISIVA A VI-A

Dar „Smurdu”-acela ce-ar avea cu tine
Așa de important de discutat?!
(E-adevărat că Doctor Arafat*
A scos cu Deutsch** o carte de terține?!)

Te culci sub pat atunci când ești grizat?!
E-un truc străvechi și nu-i nicio rușine
Să ieși cu vânățăi cât mai puține
Din raza unui melesteu ingrat.

Căci, cum să scape omul însetat,
De-atâtea exigențe feminine?!:
„Să nu bei vin, să nu bei distilat,

Să nu te-atingi, cumva, de vreun ciorchine
De poamă (ăla-i vin anticipat)
Și nici de sucuri (alea sunt străine)!”

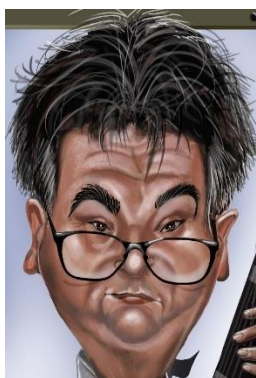
*Directoul Serviciului de ambulanță „Smurd” (n.r.)

** Cunocut poet din Iași, anacreontic și parnasian (n.r.)

INTERVIU LA MASA TĂCERII

DANIEL BRATU, Iași

DORU-MIHAI LUNGESCU, Târgu Jiu

în dialog cu

DB: - Salut voios! Interviuul cred că va decurge în tăcere și în picioare, pentru că nu ne putem așeza, fiind amândoi redactori șefi și, îndeosebi tu, oameni de acțiune. Cum fu toamna? Ca niciodată de bogată?

DML: - Salut jovial (aș zice chiar în hohote!). Uite, asta apreciez la tine: modestia. Cu precizarea „amândoi redactori șefi” ai pus între noi semnul egalității. Păi tu ești redactor șef de 12 ori pe ani, iar eu doar de 4 ori. Cine-i mai odihnit?

Toamna fu mai bogată ca niciodată: În plan personal m-au acaparat podiumurile festivalurilor din Orăștie, Brăila, Cârna, Vaideeni, Râmnicu Vâlcea, Râmnicu Sărat, Alba (pe unde mă știe lumea și n-ai jurizat tu!), iar în plan colectiv, luna octombrie ne-a dăruit cel mai frumos festival „Ion Cănașvoiu” din toate timpurile (o recunosc până și cusurgii!). Aici bogăția ați dat-o voi, epigramiștii frumoși, talentați și civilizați, veniți din toate colțurile patriei și cei 65 de tineri elevi din școlile județului Gorj, dornici în desăvârșirea pe calea spre epigramă, poezie sau grafică. Iar când spun grafică, spun Marian Avramescu, devenit idolul acestora în work shop-ul de succes din debutul evenimentului. Mulțumesc, Marian!

DB: - De alte ediții ale Festivalului „Ion Cănașvoiu” n-am habar, dar cel de-acum a fost cu adevărat impresionant. Iar Marian Avramescu, un nou Stahanov, adevărat erou al muncii caricaturiste. Cinste lui!

Ești un umorist cu seriozitatea pe buze mereu. Ai fost vreodată copil? Ce-ți vine prima dată în minte de-atunci?

DML: - Seriozitate? Aaa, tu m-ai văzut doar în compania soției! De fapt, seriozitatea este o preocupare permanentă pentru calitatea fiecărui detaliu al vieții (Uneori chiar îmi reușește!). Dincolo de aparențe posed o sete organică pentru umorul de calitate, idiferent de forma sa de manifestare. Întrebarea corectă ar fi fost „Vei înceta vreodată să fii copil?”. Iar răspunsul este NU.

Din copilărie îmi vin în minte apa Gilortului într-o zi interminabilă de vară și nelipsita carte pe care o devoram la umbra sălciilor și pe care apoi o povesteam celor apropiați de vârstă. Nici nu știu ce-mi plăcea mai mult, subiectul romanelor sau gura lor căscată admirativ!

DB: - „C-ești copil?” O primă poezie sau epigramă de „puștan”? Ce-ai făcut prima dată, ai scris sau ai citit? Ai trecut vreo clasă fără premiul I? Ce cărți puneai sub pernă? Sau... reviste? Băiat de țară sau de asfalt?

DML: - Primele poezii rămân nescrise și ne tot bântuie. Născocirile mele cu pretenții poetice arătau astfel:

„Că te iubesc, întreaga lume știe/ Și-mi pare-adeșori că nu-i deplin / Când sufletul se zbate în robie / Iar negrul ia nuanțe de sublim...” (Cam așa am frânt inima soției!)

Nu mă judeca foarte aspru, nici tu n-ai avut întotdeauna mintea de acum.

Prima dată am citit. Și a doua și a treia oară, și încă multă vreme. Am scris poezie prin clasa a XI-a. Și imnul clasei într-a XII-a. Da, mă sorbeau colegele, ca să anticipez întrebarea ta. Mi-au trimis și ilustrate în perioada stagiului militar.

Chiar ești indiscret! Și m-ai prins! În clasele a IX-a și a X-a nu am luat premiul I. Impactul întâlnirii cu Oxford-ul de Târgu Jiu! Dar m-am reinventat și am terminat liceul șef de promoție. În fotbal s-ar chema Rapid redivivus! (Scuze că n-o pot spune despre Poli Iași!).

Sub pernă puneam, OBLIGATORIU, cartea și lanterna (regimul sufla din când în când în lampă). Cred că am început cu Jack London și pas cu pas am ajuns la Franz Kafka. Însă drumul spre liceu și dorita relație cu profesorii mi le-a marcat romanul „Obstacole” de Lloyd Douglas. La reviste nu prea aveai de ales. Am deschis ochii pe Arici Pogonici și Cutezători și am continuat cu Piff și Rahan.

Sunt băiat de drum pietruit, de șezători la depănușatul porumbului, de mustăți roșii când pornea mustul în linul de lemn și de cireșe la urechi. Nu te-ai dumirit? De țară sănătoasă care-ți umple sufletul pentru toată viața.

DB:- Ok, pandurile din Târgu Jiu. Parcă era și o echipă de fotbal cu numele ăsta... Și, da, normal că n-aveam mintea de-acum - au mai dispărut niște neuroni... Impresionant catrenul tău de frânt inimi (deși nu-ș` ce cată „negrul” acolo.)

Cum ajung inginerii umoriști? Nu-și ies cumva din făgașul predestinat? În facultate ai frecventat cercuri literare?

DML: - Poate cum ajung umoriștii ingineri? În fine, răspunsul e simplu: Un absolvent de liceu cu profil „REAL” avea doar calea facultăților tehnice. Dar asta nu m-a împiedicat să vânez întâlnirile cu oamenii de cultură ai vremii. Le-am preferat pe cele organizate în amfiteatrele facultăților din Institutul Politehnic București (în special Energetică și Aeronave), Universitate, sau Casa Studenților „Grigore Preoteasa”. Marele meu noroc a fost că la vremea primului sărut l-am descoperit pe Ion Minulescu. L-am citit, răscitit și continui să o fac.

DB: - Și eu l-am remarcat pe Ion Minulescu, la Festivalul „Ion Cănavoiu” de anul ăsta. Îl cheamă acum Gigi Bușe și e jurnalist la Târgu Jiu... Extraordinară asemănarea.

Debutul sau redebitul tău de consemnat printre laureați s-a produs, din câte știu, la Festivalul Scârț-Umor din 2023. De atunci, ai câștigat premii cât alții în șapte vieți. Cum și de ce? De unde așa explozie?

DML: - Debutul s-a produs în primii ani după Revoluția Română, când am publicat epigrame și poezii în revista „Țara lui Bachus”, redactor șef Ion Tarbac. După 1995 am început să apar în revista Hohote, în 2000 m-am numărat printre membrii fondatori ai cenaclului Hohote, am devenit invitat permanent al emisiunii de umor „Țara lui Papură Vodă”, găzduită de postul local de televiziune Antena 1, am participat la câteva festivaluri „Ion Cănavoiu”, unde i-am cunoscut pe George Zarafu, Gheorghe Penciu, Marian Popescu, Vasile Larco, Ioan Toderașcu etc. și am ținut-o așa până prin 2003, când m-am luat de guler cu viața. Am revenit în 2023, atras mișelește de Grig Dobreanu, în dueluri care au transpirat la revista Epigrama. Am fost lucrat! Primul care

m-a remarcat a fost Laurențiu Ghiță. După 2-3 luni mi-a spus „abia aștept să ne duelăm la premii”(acum, probabil, regretă spusele!). Prima clasare pe podium a reprezentat-o mențiunea de la Festivalul Scârț-Umor, în același an, după care ne-am și auzit la telefon. Sincer, după voce te puteam crede orice (tenor, actor, căpitan de vas, vorbitor în Camera lorzilor), dar nu umorist. Important e că ai fost „mână bună”!

De unde explozia? Din însușirea teoriei epigramei, din nopți lungi de lectură și din rigoare.

DB: - „După muncă, vine și răsplata”, zice un vechi proverb. Cât adevăr e în zicala „în spatele unui bărbat de succes se află o femeie puternică”?

DML: - Știi unde bați! Da, femeia la care te referi (adică soția mea Laura), are o determinare fără margini. Zicala, însă, e parțial adevărată pentru că nu s-a aflat niciodată în spatele meu, ci în permanență alături. Ne-am completat, ne-am sprijinit și ne-am respectat pasiunile (care n-au fost la mare distanță). Și-apoi, la clauza ei de păr ar fi fost vizibilă chiar dacă-mi stătea în spate!

DB: - Da, ai dreptate, norocul tău. Ești printre cei privilegiați, care au reușit, în urma unor dueluri poetice valoroase, să publice o carte împreună cu Teodora Pascale, regretata și talentata poetă, necunoscută, în fond, celorlalți. Cum ți s-a părut colaborarea cu ea? Ce-ai deslușit, printre rânduri, despre personalitatea ei?

DML: - Teodora Pascale mi-a insuflat sentimente de teamă și de respect. Venea după confruntări cu monștrii versificației Valentin David și Petru-Ioan Gârda. Părea un meci amical în pregătire unuia cu miză serioasă. Numai că versurile au început să rezoneze atât de armonios că ne-au captivat. Am dat poeziilor mele final epigramatic. S-a prins ușor și a intrat în joc. Avea ușurința scrisului și o mare încărcătură emoțională. Părea că epitele o aleg pe ea și nu invers. Se mobiliza instantaneu, iar eu, luat de alte preocupări, reacționez mai lent și asta o nemulțumea. Simțea presiunea timpului, știa că se îndreaptă cu pași repezi spre nemurire, dar n-a lăsat niciodată să se înțeleagă. Deținea înțelepciune refuzului elegant: nu accepta sugestiile de îmbunătățire, dar revenea cu texte revizuite. I-am respectat orgoliul și maniera diplomatică de lucru. În mod cert, aveam în față un mare talent și un caracter puternic.

DB: - Părerile noastre converg, și aici. Chiar și cele referitoare la „monștrii”. Ce părere ai despre viitorul literaturii umoristice? Atât în revista Hohote, cât și cu ocazia Festivalului „Ion Cănavoiu” am observat ceva rar întâlnit - grija față de tinerele talente.

DML: - Aici nu mai este vorba de păreri, ci de certitudini. Cu tot efortul depus de revista Hohote, n-au apărut nume noi în umorul gorjenesc. Soluția este să cultivăm pasiunea în tână generație, câtă vreme răspunde la actul instructiv-educativ din școală. Iar aici marele merit revine profesorilor îndrumători. Va fi o pauză lungă între noi și ei. Ce cultivăm astăzi va rodi peste decenii. În Gorj, doi vectori importanți pot asigura viitorul literaturii umoristice: Festivalul „A. C. Calotescu Neicu”, din Turceni, adresat elevilor, unde în 2025 am avut pentru prima dată calitatea de Președinte al juriului și am rămas impresionat de strădania inimoșilor tineri, și Festivalul „Ion Cănavoiu” unde creațiile epigramatice, poezia umoristică/fabula sunt de un nivel ridicat. De altfel, la festivalul Romeo și Julieta din Mizil, marele premiu „George Raneti” pentru elevi a fost câștigat de eleva gorjeană Antonia Prunariu. Creațiile acestor tineri apar, număr de număr, în revista Hohote.

DB: - Felicitări, din nou! Scrii foarte bine, ești multiplu laureat al concursurilor de literatură umoristică, ai fost desemnat epigramistul anului 2024 și, după rezultatele din 2025, cred că și al anului în curs. Un fel de Jannik Sinner al epigramiștilor. Președinte al din ce în ce mai puternicului Cenaclu Hohote, redactor șef al revistei cu același nume (Hohote). Deosebitul talent muzical al Giuliei, fata ta, se pare că a fost moștenit, în primul rând, de la tine. Te-am văzut/auzit cântând la muzicuță, ca un adevărat profesionist, cu ecou. Faci un vin de excepție. Deși nu îmi vine să cred, te-ai lăudat că faci și ciorbă bună. Eu cred că și la desen ai talent și ai putea să-ți deschizi o expoziție. Poți recunoaște asta? Dar exemplifica?

DML: - Îți mulțumesc pentru enumerarea reușitelor mele. Da, rezultatele ultimilor doi ani apropie performanța lui Jannik Sinner de performanța mea (aici modestia nu mi-a putut ține piept!), dar e mai ușor să-l depășești pe Carlos Alcaraz decât pe Nicolae Bunduri. Legat de celelalte aprecieri, recunosc: Cenaclul Hohote pare mai puternic decât în alte vremuri, iar revista e pe un parcurs ascendent. Talentul muzical al fiicei mele pare că-și are rădăcinile în familie. Ce altă moștenire poate lăsa un umorist? Cânt la muzicuță, așa cum ai remarcat, cu ecou (sau cu bași), piese care se pretează instrumentului. Fac un vin buniceț și m-au felicitat pentru el nevestele tuturor celor care l-au consumat. Ciorba însă, ai scos-o din context. A fost vorba, la un pahar de vin, despre o prietenă din trecut, mai mare decât mine, lemne, foc, în fine, vorba lui Petrone: „Uite unde duce băutura!”.

Privitor la desen, greșești fundamental: nu am talent la desen artistic. Toate desenele mele sunt tehnice (vederi, secțiuni, detalii etc.). Adică linii drepte, cercuri, unghiuri, detalii ascunse, cam cum e caricatura ta de mai sus!

DB: - Las` că nici caricatura ta nu-i altfel. Când e vorba de președinți de cenacluri sau de redactori șefi, Marian Avramescu se întrece pe sine. Festivalul „Ion Cănașoiu”, unde mi-ai părut a fi principalul organizator, a fost o reușită. În revista SCÂRȚ are rezervat un spațiu extins. Cum ți s-a părut Festivalul „Scârț - Umor” din iunie, anul acesta, unde ai câștigat premiul I la poezie umoristică? Ce crezi că ar mai trebui îmbunătățit?

DML: - Îți mulțumesc pentru spațiul pe care-l vei aloca Festivalului „Ion Cănașoiu” în revista „SCÂRȚ”. Este dovada că ți-a intrat la suflet. Apreciez efortul pe care l-ai făcut, alături de valoroșii umoriști moldoveni (Sanda cred că-i bucureșteancă!?) și-ți mulțumesc.

În vara anului 2025 am participat pentru prima dată la Festivalul „Scârț-umor”, unde m-au impresionat: colectivul numeros și valoros al Cenaclului „Al. O. Teodoreanu”, spectrul larg al genurilor literare abordate, locația în care vă desfășurați sedințele (Galeriile „Dumitru Grumăzescu”, sarmalele descântate de doamnele Daria și Sanda, ospitalitatea familiei Spînu și, cel mai mult, sufletul și emoția caldă puse la picioarele invitaților. Ați reușit atât de mult, cu bani puțini. Vă felicit!

Ce ar trebui să îmbunătățiți? Absolut nimic. (Deși o mică îmbunătățire ar fi să primesc premiul I și la epigramă!). Dincolo de glumă, festivalul „Scârț-Umor” a devenit un element important de comparație în organizarea festivalului „Ion Cănașoiu”. Și nu vă flatez.

DB: - Mulțumim, în mod special pentru ultima negație. Să știi că tot ce s-a întâmplat la „Scârț-Umor” a fost sprijinit financiar din fondurile Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu”, în care n-au intrat decât banii, și nu chiar puțini, ai noștri și ai unor sponsori privați. Iar sarmalele, trebuie să revin cu precizarea, așa cum am făcut-o și la

interviul precedent, cu maestrul Mihai Frunză, au fost exclusiv creația Sandei. O părere avizată și despre revista „Scârț”?

DML: - Revista este o perlă literară. Nu știu cât de mândră este capitala Moldovei de această bijuterie, dar faceți tot ce puteți s-o impuneți în conștiința diriguitorilor urbei și județului. Ca redactor șef văd cu ușurință că are conținutul unei reviste trimestriale. În plus, evită stereotipurile, este vie, surprinde prin originalitate, varietate și ține cititorul interesat. Foarte bine organizată cu o bună alternanță text-imagine și coperti de calitate. Efortul vostru este uriaș. Timpul de alocat, la fel. Am o singură emoție: apare prea des și mă tem că într-o bună zi colectivul redacțional va obosi. Nu vă salvează decât flacăra creativă a membrilor cenaclului. Și aveți o mulțime de talente. Țineți-le fierbinți, apetitul lor în creștere va garanta apariția și va da prospețime paginilor. Vă felicit!

DB: - Colectivul redacțional, în cea mai mare parte aici de față, îți mulțumește pentru frumoasele aprecieri și se declară mai neobosit chiar și decât Marian Avramescu. La ce întrebări ai mai fi vrut să răspunzi și n-ai avut cum pentru că nu le-am pus? Ce gânduri bune ar putea transmite un bucovinean al oltenilor, adică un gorjean ca tine, unor moldoveni cititori și creatori de SCÂRȚ?

DML: - Cum de rezonăm atât de cumsecade? Bine că n-ai pus această întrebare pentru că nu am răspuns.

Urmașul lui Arghezi ar transmite urmașilor lui Eminescu următoarele:

„Dragi și prețioși slujitori ai veseliei,

Drama acestor vremuri este că râsul a devenit slugă la doi stăpâni: bășcălia și umorul. Dacă primul continuă să câștige teren, obrazii subțiri se vor retrage în sihăstria purității propriilor gânduri, iar locul lor va fi luat de ipocrizie. Continuați să scrieți, revărsați umor de calitate, râdeți zgomotos și fiți molipsitori. Castigat ridendo mores!”

Despre revistele noastre înfrățite pot spune doar atât:

BRAȚ LA BRAȚ

După cât de bună-i slova,
Chestiunea pare clară:
SCÂRȚ a cucerit Moldova;
(HOHOTE întreaga țară!)

Mulțumesc, Daniel Bratu!

DB: - Mulțumesc și eu, amabil și (extra)fin conviv, Doru-Mihai Lungescu!

DOR DE ȚARĂ

Cu-a lui fibră literară
Răspândită pe imaș,
HOHOTE-i frunțaș la țară.
SCÂRȚ e primul la oraș.

SĂ NE DUELĂM CU NAE

ÎN CELULA CĂSNICIEI

Din „pușcăria” de-nsurat,
Cu soața mea - un dur Mefisto,
Eu cred că n-ar fi evadat ...
Nici Contele de Monte Cristo.

Nae Bunduri

CONDAMNAȚII

Eu nu mai dorm de teama grijii,
Și-ți spun o vorbă de bonton:
Decât să mă compari cu Jiji,
Mai bine cu... François Villon!

Nae Bunduri

SALVAREA LUI NAE

Văzând că te-a ținut, cu frica,
În „pușcărie” grea, muierea,
Năică, Doamna Veorica
Îți dă o șansă: GRAȚIEREA!

Janet Nică

PRE-VIZIUNI

Pe Nică, vajnicul oltean,
Îl văd un crai în oglinjoară;
Pe Nae-l văd în Jean Valjean...
Cu o frazelă subsuoară.

Ionel Iacob-Bencei

RĂSPUNSUL DOAMNEI VEORICA

Îmi pasă de al vostru bine
Și grațierea-o dau, dar cine
E Cristo: conte sau baron
Local, cum știu că e Villon?!

Cătălina Orșivski

LUI NAE

Sfidând condiția umilă,
Te `nalți precum un meteor
Și cred că ești un om cu „bilă”,
Legată însă... de picior!

Valentin David

CONFRATELUI JANET NICĂ

Avem exemple cu toptanu’
Și spun doar unul, într-o doară:
Călin Popescu Tăriceanu
E „grațiat”... a șaptea oară!

Nae Bunduri

COMPATIBILITATE

Bunduri vrea, de bună seamă,
Cu Păstorel să se măsoare;
Cum n-are șanse-n epigramă...
El tot insistă unde are.

Dan Prundoiu(DAN-TE)

LUI NAE

Că ești de viață, chiar și cult,
Și cărți ai scris, cum lumea știe,
Ai fi putut să ieși de mult,
Ca Jiji, de la pușcărie!

Janet Nică

LUI DAN-TE

Și totuși, jur pe sfânta cramă
Că Nae, om titrat și cult,
N-a reușit în epigramă,
Da-n rest, l-a depășit demult.

Florian Abel

ADRIAN JUNGHINĂ, București

BLACK FRIDAY - singura zi în care e mai ieftin să fii păcălit

Noiembrie nu e doar luna frigului și a ceaiului cu lămâie, e luna în care „ni se aprind becurile”. Black Friday e singura sărbătoare inventată în care reducerile fac prețurile să sară mai sus decât inflația. În dimineața marelui eveniment, națiunea se trezește mai devreme decât la vot. Și nu pentru că ar fi mai patriotă, ci pentru că există televizoare de 147 de inci care sunt reduse doar cu 3%, în real evident.

La noi, Black Friday începe cu o lună înaintea. Magazinele urcă prețurile ca să aibă de unde să le coboare, iar dacă ieri televizorul era 3.000 lei, azi devine 4.500, ca să poată fi redus la 2.999 - „o afacere” de nerefuzat. Sloganul este: „Cumpără acum și simte că ți-ai furat din propriul buzunar!”

În alte țări, oamenii își iau liber ca să meargă la un maraton spre exemplu. La noi însă își iau liber ca să prindă primul loc la coada de la oferta tigăilor „teflonate”. Busculadele din fața magazinelor seamănă cu derby-urile Steaua - Dinamo, numai că aici „mingea” e un uscător de păr la jumătate de preț. „Comandă rapid, stoc limitat...!”, ne ademenesc site-urile. Apeși pe buton și site-ul „cade” mai repede decât guvernul după alegeri. Dacă reușești să comanzi, coletul vine după două săptămâni, când deja ești convins că ai cumpărat altceva.

Black Friday scoate la iveală adevăratul caracter românesc: dacă e ieftin, cumpărăm oricum, chiar dacă n-avem nevoie. Rezultatul...? Ai în casă trei mixere, cinci seturi de cuțite și o bormașină pe care o folosești doar ca să învârți salata de boeuf.

De Black Friday telefoanele inteligente sunt cele mai căutate... și e normal: ne plac gadgeturile mai mult decât un venit serios muncit. Ai deja un telefon bun...? Nu contează, îți mai trebuie unul pentru că a apărut versiunea care are aceeași cameră, dar face mai multe poze, la un preț bineînțeles „reduc”.

Unii spun că Black Friday e o ocazie bună să cumperi cadouri de Crăciun. Adevărat, doar că până în decembrie uiți unde le-ai pus sau ajungi să-ți faci singur cadouri fără să vrei: „O, nici nu știam că mi-am luat un aspirator vertical... Mulțumesc, Moșule!”

În unele case Black Friday e momentul în care toată familia se adună în jurul laptopului, ca la un film bun. Mama vânează reduceri la parfumuri și poșete, tata la scule electrice, iar copilul face liste cu jocurile video mult râvnite. Adevărul e că Black Friday e mai mult decât o zi de reduceri: e singura ședință de familie în care toată lumea tace, pentru că internetul merge prost.

Black Friday te învață 3 lecții de viață: dacă e prea ieftin ca să fie adevărat atunci probabil că nu există în stoc; dacă e prea scump sigur e „ultima bucată disponibilă”, iar dacă reușești să cumperi ceva, îți dai seama că nu-ți trebuie.

Un fenomen aparte de Black Friday este produsul care este mereu „la reducere”. Îl găsești și în martie, și în iunie, și în septembrie, însă în noiembrie e prezentat ca revelația secolului. De fapt acel aparat de gătit ouă fierte e redus de atâtea ori în cursul

unui an încât ar merita un loc în Cartea Recordurilor. Dacă la vânțatoare trebuie să ai arme și câini, de Black Friday e suficient să ai card și wi-fi. Totuși, adrenalina e aceeași - îți pândești „prada” - laptopul redus - și exact când te pregătești să-l adaugi în coș, apare mesajul fatal: „Stoc epuizat”. Atunci realizezi că Black Friday nu e despre cumpărături, ci despre frustrarea împărtășită la nivel național.

Magazinele au înțeles un lucru: nu trebuie să reduci mult, trebuie să reduci „psihologic”. 49% reducere sună spectaculos, chiar dacă produsul e mai scump decât la vecini. La fel și cu „transport gratuit”, plătești dublu pe produs, dar ai senzația că ai câștigat.

Numele „Black Friday” nu e întâmplător. Vine din engleză, dar la noi ar putea fi tradus ca „Vinerea cardului intrat pe roșu”. Pentru unii e mai degrabă „Red Friday”, pentru că după reduceri rămân doar cu minusul din cont.

Poate că adevăratele reduceri nu sunt la electrocasnice, ci la speranțele noastre. Reducem așteptările, reducem calitatea somnului, reducem răbdarea în fața cozii. Și la final, reducem și numărul de zile până la salariu. De fapt Black Friday nu este despre prețuri, ci despre emoții. Despre adrenalina click-ului dat în grabă, despre satisfacția reducerii imaginare și despre regretele de după. Adevărata ofertă este că timp de o zi, uităm de criza economică și ne amăgim că am făcut afacerea vieții.

RĂPIREA SABINULUI / L'ENLÈVEMENT DU SABIN

ANICA ANDREI - FRASCHINI

(episodul al VII - lea)

GEAMUL PERMANENT DESCHIS

Pe când credeam că povestea Sabinului auto-răpit urma să se termine în maximum trei episoade, habar n-avem despre ce credeam. Nu mi-aș fi imaginat nici cu puterea de a crea ficțiune a lui Cervantes, că aventura soțiorului meu putea fi atât de consistentă.

Așadar, pe 15 iulie, Sabinul se afla cu bolidul parcat aproape de aeroport, la Nisa. Îl aștepta pe unchiul lui, în vârstă de 90 de ani, cu care comunica pe Messenger. Numai că, în ultimul moment, a aflat că *tonton* Silvio era conectat la aparate. A primit și o poză cu tubușoarele în nas. Un detaliu... nesemnificativ. Au hotărât ca Sabinul să se ducă la *tonton* acasă. Cu mijloace de transport în comun și pe propriile piciorușe. Da, este vorba despre Sabinul care merge cu mașina, de preferat cu c-car-ul, și până la magazinul din colțul străzii, ca să cumpere pâine.

Detaliile de orientare primite în mesaje indicau linia 2 de tramvai, în direcția port Lympia. Biletul se cumpăra pe peron. Trebuia să coboare la stația Alsace-Lorraine, să traverseze bulevardul Gambetta, apoi să parcurgă bulevardul cu flori și s-o ia la stânga, când apărea hotelul Amour. Să parcurgă strada St. Philippe, iar prima la dreapta urma să fie Avenue des Orangers. Pe-acolo era unchiul, la numărul cutare, etajul cutare. Sabinul a mai cerut detalii, pe măsură ce avansa per pedes, conform precizărilor. Eu atât am aflat.

Pe 16 iulie, seara, la 18h30, văzând că nu am niciun semnal de la Sabinul meu preferat, i-am trimis un mesaj WhatsApp. Mi-a răspuns a doua zi, la ora 5 dimineața, că au petrecut în seara precedentă, acasă la Silvio, împreună cu o prietenă a unchiului și cu unul dintre fiii lui. Au vorbit mult, în timp ce au luat cina care a constat dintr-un platou cu pește și cartofi natur, înghețată și limoncello. Despre cum s-a întors la camping-car nu am aflat nimic. Altă noutate era că fiul lui Silvio locuiește mai sus de Lausanne.

La ora 13h30, era pe lângă St. Raphael și avea intenția de a înnopta la St. Tropez.

Pe 18 iulie, la 11h, se apropia de Toulon și, la 20h35, era la Bandol. Deci nu pe 16, ci pe 18 a ajuns acolo unde ar fi trebuit să petreacă sejurul de pe 1, pe 15 iulie. Bun, așa! Îmi scrisese cu câteva zile în urmă că voia să ceară permisiunea să filmeze în interiorul hotelului, măcar atât să-i rămână din cele două săptămâni de vacanță ratată la Bandol, dar, ajuns cu c-car-ul într-un fundac, a fost nevoit să născocească multe "manevre inteligente" - cuvintele lui - pentru a ieși. Filmatul ar fi fost o academa de care a preferat să se lipsească. Iar după manevre, dus "glonț" a fost către... 19 iulie, când a plouat.

La 11h21 era în parcare la Leclerc din La Seine-sur-Mer. M-a întrebat dacă îmi amintesc... Da, îmi aminteam perfect și nu voi uita ziua când, în iulie 2016, în acea parcare, pe când noi ne aflam în magazin, a fost forțată capota de la Mégane și mi-a fost furată geanta cilindrică, în care aveam o mulțime de obiecte și acte, ambele CI, telefon, carduri etc... Ca în călătorie... Dar asta e altă poveste, o să v-o spun eu cândva.

La 16h40, era pe circuitul Castelet, unde se desfășura o cursă de Porsche. Seara, târziu, mi-a scris că a doua zi voia să meargă la Vaison-la-Romaine, la cimitir, la mormântul surorii lui, Anna, care plecase la Cer cu doi sau trei ani în urmă. Și mi-a cerut adresa lui Alex, fiul Angelei și al lui Ticu. Avea de gând să le facă o vizită. Dar m-a întrebat și care erau datele exacte pentru întâlnirea de la Aninoasa. Planurile Sabinului erau mărețe. Admirabil, nimic de spus! Pe 20 iulie, l-am sunat de mai multe ori, dar dormea, apoi am dormit eu. Până la urmă, am vorbit. Îl urmăream cu gândul, cu mesajele, vedeam cu ochii minții șuvoiul de aer care intra prin geamul permanent deschis, de la portiera din dreapta... și mă gândeam cât de mult îl iubește marele lui înger păzitor.

Alors que je pensais que l'histoire du Sabin auto-enlevé allait se terminer en trois épisodes au maximum, je ne savais rien de ce que je croyais. Même avec le pouvoir de création fictionnelle de Cervantes, je n'aurais jamais imaginé que l'aventure de mon mari puisse être aussi riche.

Ainsi, le 15 juillet, le Sabin se trouvait près de l'aéroport de Nice, son bolide garé à proximité. Il attendait son oncle âgé de 90 ans, avec lequel il communiquait par Messenger. Mais au dernier moment, il a appris que tonton Silvio était sous assistance respiratoire. Il a même reçu une photo des tubes dans son nez. Un détail... insignifiant. Ils ont décidé que Sabin se rende chez son oncle. En transports en commun et à pied. Oui, il s'agit bien du Sabin qui se déplace toujours en voiture, de préférence en c-car, même jusqu'à l'épicerie du coin, pour acheter du pain.

Les indications reçues dans les messages parlaient de la ligne 2 du tramway, en direction du port Lympia. Le ticket s'achetait sur le quai. Il devait descendre à l'arrêt Alsace-Lorraine, traverser le boulevard Gambetta, puis longer le boulevard fleuri et tourner à gauche à l'hôtel Amour. Il devait longer la rue St. Philippe, puis prendre la première à droite, l'avenue des Orangers. C'est là que se trouvait son oncle, au numéro tant, à l'étage tant. Le Sabin a demandé plus de détails au fur et à mesure qu'il avançait à pied, conformément aux indications. C'est tout ce que j'ai appris.

Le 16 juillet, dans la soirée, à 18h30, ne recevant aucun signe de mon Sabin préféré, je lui ai envoyé un message WhatsApp. Il m'a répondu le lendemain, à 5 heures du matin, qu'ils avaient passé la soirée précédente chez Silvio, avec une amie de l'oncle et l'un de ses fils. Ils ont beaucoup discuté tout en dînant, un plateau de poisson et de pommes de terre nature, de la glace et du limoncello. Je n'ai rien appris sur son retour au camping-car. Une autre nouveauté était que le fils de Silvio habite au-dessus de Lausanne.

À 13h30, il était près de Saint-Raphaël et avait l'intention de passer la nuit à Saint-Tropez.

Le 18 juillet, à 11h, il approchait de Toulon et, à 20h35, il était à Bandol. Ce n'est donc pas le 16, mais le 18 qu'il est arrivé là où il aurait dû passer son séjour du 1er au 15 juillet. Bon, très bien ! Il m'avait écrit quelques jours auparavant qu'il voulait demander l'autorisation de filmer à l'intérieur de l'hôtel, au moins cela lui resterait de ses deux semaines de vacances ratées à Bandol, mais, arrivé dans une impasse, il a dû inventer de nombreuses « manœuvres intelligentes » - selon ses propres termes - pour s'en sortir. Le tournage aurait été une sucette dont il a préféré se passer. Et après ces manœuvres, il s'est précipité vers... le 19 juillet, quand il a plu. À 11 h 21, il était dans le parking Leclerc de La Seine-sur-Mer. Il m'a demandé si je m'en souvenais... Oui, je m'en souvenais parfaitement et je n'oublierai jamais ce jour de juillet 2016, dans ce parking, alors que nous étions dans le magasin, où le capot de la Mégane a été forcé et où mon sac cylindrique a été volé, dans lequel se trouvaient beaucoup d'objets et de documents, nos deux CI, mon téléphone, mes cartes, etc... Comme en voyage... Mais c'est une autre histoire, je vous la raconterai un jour.

À 16h40, il était sur le circuit du Castelet, où se déroulait une course de Porsche. Tard dans la soirée, il m'a écrit qu'il voulait se rendre le lendemain à Vaison-la-Romaine, au cimetière, sur la tombe de sa sœur Anna, décédée deux ou trois ans auparavant. Et il m'a demandé l'adresse d'Alex, le fils d'Angela et de Ticu. Il avait l'intention de leur rendre visite. Mais il m'a aussi demandé les dates exactes du rendez-vous à Aninoasa. Les projets du Sabin étaient ambitieux. Admirable, rien à dire !

Le 20 juillet, je l'ai appelé plusieurs fois, mais il dormait, puis je me suis endormie moi. Finalement, nous avons parlé.

Je le suivais dans mes pensées, avec mes messages, j'imaginais le courant d'air qui entraînait par la fenêtre toujours ouverte, près de la portière droite... et je pensais à combien son grand ange gardien l'aimait.

NICĂ JANET

PARODIE DUPĂ
„TREI CULORI”

Trei puteri cunosc pe lume,
Ce aduc, ades, năpasta,
Și ca dracu' fug de glume:
Șeful, Soacra și Nevasta!

Trei minuni cunosc pe lume,
Care spulberă rutina
Și topesc zăpezi și brume:
Eu, Amanta și Vecina.

Trei dușmani cunosc pe lume
Ce produc, instant, supliciul
Și-au ajuns de trist renume:
Școala, Cartea și Serviciul.

Trei amici cunosc pe lume
Și-i ridic, în slăvi, întruna,
Ca pe îngeri, și anume:
Lenea, Somnul și Minciuna!

Trei cărări cunosc pe lume,
Când, prin cârciumi, mă îmbăt
Și îmi uit obștescul nume:
Stânga, Dreapta, Îndărăt!

ALEXANDRU HANGANU

PĂRINȚIE DEVIATĂ

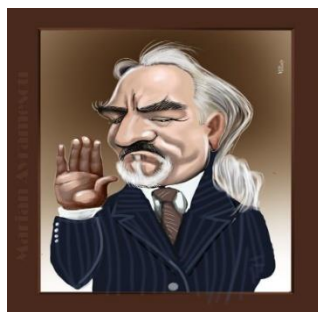
Fug altarele de prin biserici
Și cu ele sute de icoane
Când dau ochi cu popii cei isterici,
Ce întâi și-ntâi impun canoane

Și de tine râd și-aruncă banii
Ce i-i dai, de sunt bancnote mici,
Neînțelegând c-așa golanii
Sunt ca ei, dar nu așa calici,

Iar din clopote s-aud, a jale,
Scâncete în loc de bangul-bang,
Când țârcovnicii o iau la vale
Și se cred egali cu sfinții-n rang

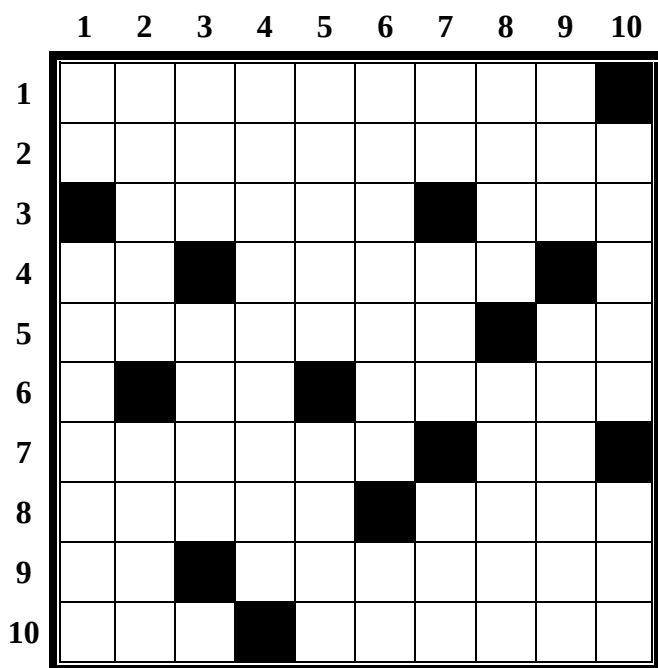
Între osanale pentru fiul
Domnului și-a vieții lor sincopă,
Când enoriașu-i bidiviul
Călărit că nu dă bani la popă

Și de-aceea se întâmplă des
Să dezavueze-a lor cohortă
Preoții în bunul înțeles
Al credinței, care nu-i suportă...

EST MODUS IN REBUS

HAINA ÎL FACE PE OM

ORIZONTAL: 1) Vechi croitor de blană... celebru în București. 2) Schimburi curate. 3) Furnizor exotic de blană roșcată – Mărunt croitor de blană care lucrează acasă. 4) Ținute în pieptare! – Tăiați cu foarfeca. 5) Dresul... după multă folosință – Cârpe întoarse pe dos! 6) Arici... cu care închide un buzunar! – Vine la fix (pl). 7) Manechin pentru femei (pl.) – Una care apare în geacă! 8) Acoperă capul în Roma – Preț derizoriu pentru un palton de blană ultimul tip (pl.). 9) Chemat la centru! – Se îmbracă în zale de cavaleri (pl.). 10) Nasture de tablă – Fireturi la tunică folosite într-un grad redus (sg.).

VERTICAL: 1) Mâneci de halat! – Aproape strâns la cataramă. 2) Tăietură făcută după tipar (pl.) – A lucra pentru un tip minunat. 3) Foarfecă în valuri – Crescută în puf. 4) Schimburi personale care conferă noi înfățișări. 5) Scurte... de vacanță (sg.) – Se poartă la dungă. 6) Val special pentru croiala unor articole de plajă – Un capăt de guler prins la rever! 7) Tiv la un șort! – A lucra pe dos! – Brodate la un bolero! 8) Groasă la găici! – Dat cu perii pe față. 9) Motiv de croială pentru o haină populară – Piesă de rezistență din îmbrăcăminte de stradă. 10) Dresuri de damă (reg.) – Reprezentanta României la parada modei.

Ștefan CIOCIANU

BASARABIA – DRAGOSTEA MEA

POZIȚIE COMODĂ

Zicea un om din cei deștepți
Că din poziția de „drepti”
Chiar și supușii, câteodată,
Sar mai ușor la beregată...

DUPLICITATE

Adeptii marii opoziții
Ce au luptat cu-nverșunare
Cedează vechile poziții
Căci au ajuns la guvernare!

STOICISM

Am suportat sudalma, lovitura,
Minciuna și ofensa, toată ura,
Dar cel mai mult în viață m-a durut
Îmbrățișarea celui prefăcut!...

PROBLEME DE SĂNĂTATE

Când beau o bere și un vin,
Adorm mai greu sau dorm puțin,
Iar când nu iau măcar tărie,
Am toată noaptea insomnie...

ȚARA PROBLEMELOR

Problemele, și-n viitor,
N-au cum la noi să se reducă
De când de rezolvarea lor
Nici proștii nu se mai apucă!...

ALFA ȘI OMEGA

Ființe dragi - de pus în ramă -
Având predestinare sacră,
Noi suntem zămisliți de-o mamă...
Băgați în groapă de o soacră.

IRONIA SORTII

Amicul se plângea neîncetat
Că n-are mamă și, pân' azi, nici soață,
Dar l-a lovit norocul - s-a-nsurat;
Azi are mamă-soacră, n-are viață!...

DUPĂ PLOAIE

V-aducem din păduri o veste mare
Ce bucuria vine s-o consacre:
Sunt pline de ciuperci otrăvitoare,
Dar unde vom găsi atâtea soacre?...

GINERE DE LA ȚARĂ

Venit în urbe de pe undeva,
Azi căsnicia lui e-o mare dramă:
Când îl întrebi de soacră-sa ceva,
El strigă, supărat, de mamă-mamă...

ELECTORALĂ

Pleacă fețe pline de osânză
Și începe-o nouă tevdură;
Ne promit c-or face mare brânză
Candidații noi, cu caș la gură...

Ion Diviza

Gheorghe Bălci

CONCURSURI PE VAL

FUNDAȚIA CULTURALĂ „ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL”
PREZINTĂ
**FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE POEZIE, EPIGRAMĂ ȘI UMOR**
ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL
EDIȚIA A XIX-A
POT PARTICIPA ROMÂNII DE PRETUTINDENI

INVITAT DE ONOARE
ACAD.
IOAN AUREL POP

PREMII: 3000 DE LEI
• MARELE PREMIU „GEORGE RANETTI”
LA POEZIE ESTE GIRAT DE „LITERATURA DE AZI”

ÎNSCRIERI PE www.romeojulietalamizil.ro (20.09.2025 - 20.12.2025)

COORDONATORII PROIECTULUI:
BinoMul BĂDICIOIU-MINEA

COORGANIZATORI

PARTENERI ȘI SPONSORI

Concursul de Epigramă ”GEORGE ZARAFU”, Ediția a VI-a

Lansăm ediția a VI-a a concursului de epigramă, pe care Maestrul George Zarafu a slujit-o cu atât devotament, talent și cu atâta dragoste.

Participanții la concurs vor trebui să alcătuiască (două) epigrame pe tema: **„Sănătate, că-i mai bună decât toate!”** și 1 (una) la temă liberă, pentru departajare, în caz de egalitate.

Epigramele vor fi trimise până la data de **30 Decembrie 2025**, în două modalități:

1. Prin poștă, în sistem motto (epigramele, pe o coală de hârtie, una sub alta, semnată cu un motto - 3 exemplare, plus un pliculeț mic, pe care este scris doar Motto-ul, iar înăuntru sunt datele de identificare a concurentului: nume, prenume, adresă, nr telefon, e-mail), pe adresa: **Laurențiu Ghiță, Str. Drum Dealu Babii, Nr. 7-9, Sector 4, București-041123;**

2. Pe e-mail, la adresa: laurentiughita66@gmail.com un e-mail având titlul: „Epigrame concurs George Zarafu 2025”, conținând un atașament cu epigramele, semnat doar cu motto-ul și un alt atașament, denumit cu motto-ul, în care se dau datele concurentului: nume, prenume, adresă, nr. telefon, e-mail.

Câștigătorii vor fi anunțați din timp, iar premiarea va avea loc la Mizil, la Festivalul ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL, în ianuarie 2026.

Detalii, informații și clarificări: Laurențiu GHIȚĂ, e-mail: laurentiughita66@gmail.com , tel: 0749-771144.

REGULAMENT:
FESTIVALUL NAȚIONAL DE UMOR
„HOHOTE LA MASA TĂCERII”, Târgu Jiu - Gorj
Ediția a II-a, Decembrie 2025 - ediție online
Organizatori:

- CENACLUL ”HOHOTE”;
- REVISTA ”HOHOTE”;
- UNIUNEA EPIGRAMIȘTILOR DIN ROMÂNIA;
- SPONSORI PRIVAȚI.

I. Secțiunea EPIGRAMĂ - cinci epigrame: Se vor trimite patru epigrame la cele două teme și un madrigal, astfel: - două epigrame la tema „Seara-mi vizitez vecina”; (din epigrama d-lui Nică Janet: LECTURA ÎNAINTE DE TOATE: Seara-mi vizitez vecina,/ Căci lectura o iubim,/ Stingem într-adins lumina/ Și începem să citim.) - două epigrame la tema „Îmi scot amabil pălăria”; (din epigrama d-lui Grigore Lupescu ȘEFULUI MEU: De câte ori am bucuri/ Să-l văd pe șeful meu cel bun,/ Îmi scot amabil pălăria/ Și-n fața ochilor mi-o pun). - un madrigal despre Târgu Jiu.

II. Secțiunea POEZIE UMORISTICĂ: - Se va trimite o singură poezie epigramatică (ATENȚIE: EPIGRAMATICĂ!), în patru strofe (NICI MAI MULTE, NICI MAI PUȚINE!), la tema: „Când lumea-și scoate masca, se duce veselie”;

Concurenții pot participa la una sau la ambele secțiuni. Concursul se adresează epigramiștilor de limbă română (cu excepția gorjenilor). Lucrările vor fi inedite, nepublicate și neprezentate la alte concursuri. Lucrările, în limba română, vor fi expediate, exclusiv, pe adresa de email: revistahohote@gmail.com redactate în format A4, Word 14, la un rând, titlul cu majuscule-Bold, astfel:

- un document cu motto, ce va conține materialul. În cazul participării la două secțiuni, materialele vor fi pe pagini distincte, cu același motto pe fiecare pagină;
- un document ce va conține motto-ul și datele personale (nume, prenume, adresa poștală, adresa de email, nr. de telefon).

Data limită de transmitere a lucrărilor: 15 decembrie 2025. Lucrările vor intra în patrimoniul Cenaclului „Hohote”. Organizatorii își rezervă dreptul editării materialelor, cu menționarea autorului. Vor fi acordate trei premii și trei mențiuni/fiecare secțiune, astfel: Premiul I -500 lei; Premiul II -400 lei; Premiul III -300 lei; Mențiune I -200 lei. Mențiune II -200 lei. Mențiune III -200 lei. Rezultatele vor fi publicate pe site-ul Uniunii Epigramiștilor din Romania, după 26 decembrie 2025. Diplomele vor fi trimise prin Poștă și premiile prin virament bancar. După afișarea rezultatelor, câștigătorii vor transmite, la aceeași adresă de email, coordonatele bancare, copia cărții de identitate și formularul/contractul pentru suma cuvenită, semnat de câștigător, pus la dispoziție de organizatori, prin email.

Relații la tel. 0724 320 067 – Mihai Lungescu sau 0722 263 155 – Grig M. Dobreanu.

Cenaclul ”Hohote” -Târgu-Jiu 26 septembrie 2025

„ZIUA BĂRBATULUI” – selecțiuni

ANUNȚ

În urma jurizării materialelor trimise la concursul organizat de revista SCÂRȚ pentru luna noiembrie 2025, având tema „*Ziua bărbatului*”, juriul a stabilit următorii câștigători:

➤ Secțiunea epigramă - Premiul I (ex aequo): Mirela Grigore, George Ceașu, Tony Andreescu, Laurențiu Ghiță, Emil Ianuș, Constantin Bidulescu, George Eftimie, Ion Diviza, Nică Janet, Mihai Lungescu, Nicolae Bunduri, Petru Ioan Gârda;

➤ Secțiunea poezie - Premiul I (ex aequo): Mirela Grigore, George Eftimie, David Valentin, Petru Ioan Gârda, Nică Janet.

Conform celor precizate în regulamentul concursului, câștigătorii premiului I vor primi, gratuit, câte o revistă „Scârț”, seria nouă, nr. 26/160, iar creațiile dumnealor vor fi publicate, în mare parte, în acest număr sau în următoarele numere ale revistei. Selecțiuni din concurs:

DE ZIUA BĂRBATULUI

Să ai o zi a ta e o minune,
Așa ceva nu s-a mai pomenit
De când, se spune că la Maglavit
Chiar domnul ni s-a arătat pe bune.

Că spuneți voi, la cin' să fii venit
Decât la un bărbat, cu-afecțiune,
Nevestele adesea sunt nebune
Și nu ne dau respectul cuvenit.

Se mai întâmplă și cu ele poate
Când merg la moaște, nu omit nimic,
Dar trebuie s-admită, greutate

Bărbatul are, de aceia zic,
Să se adune toate de prin UE
Să-i facă deci... bărbatului statuie.

George Eftimie

ZIUA BĂRBATULUI

Și câți au fost și vor mai fi
- O știu și apele,și munții -
Că toți băbății au o zi
Și-aceasta este... noaptea nunții!

Emil Ianuș

ÎNTRE FEMEI DE ZIUA BĂRBATULUI

- Lăsăm orice tristeți
Și tort am să îi fac.
Pe-al tău cum îl răsfeți?
- Eu mi-am propus să tac.

Constantin Bidulescu

SCRISOARE CĂTRE SOȚIE DE ZIUA BĂRBATULUI

Eu zac la cărciuma cutare,
Sunt bucuros, dar mă frământ,
Căci, dup-o sută de pahare,
Mă simt ca Țepeș Vodă-nfrânt.

Sunt trei cărări în fața mea
Și, chiar de-aș fi la minte-ntreg,
Să vin la tine, n-aș putea
Pe cea mai bună s-o aleg.

Cum am o umbră grea pe pleoape,
Aștept să vii, te-aștept sub masă,
Căci nu e niciun gard pe-aproape
Să mă conducă pân-acasă.

Nică Janet

FAVORITUL SORTII

Bărbatu-i o ființă temerară,
De aia e în viață norocos;
El, dup-o nuntă extraordinară,
Mereu serbează un divorț frumos.

Ion Diviza

DILEMĂ DE „ZIUA BĂRBATULUI”

Cu prăjituri, șampanii și ovații,
Așa cum se anunță la gazetă,
Îi vom sărbători pe toți băbății,...
Atâți câți mai există pe planetă!

Laurențiu Ghiță

ZIUA BĂRBATULUI 1

De bună seamă, e uman,
S-avem o zi de sindrofie,
Dar nu de-a lungul unui an...
Că sunt în slujbă la soție!

Mihai Lungescu

ZIUA BĂRBAȚILOR

Vom aștepta înfometăți,
Să savurăm și noi, plăceri,
Căci ziua noastră dragi bărbați,
Va fi întotdeauna... ieri.

Nicolae Bunduri

HORORSCOP

Într-un local, sub o rotondă,
Precum mi s-a prezis de astre,
Stăteam la masă cu o blondă
Ce-mi arunca priviri albastre.

Se celebra evenimentul,
Iar eu, un moș înșingurat,
Simțeam că a venit momentul
S-arăt că încă sunt bărbat.

Era fierbinte rău cadâna,
Și eu coceam un gând păgân,
Când mi-a luat în mână mâna
Și-a așezat-o pe un sân.

Ardeam și eu de nerăbdare,
Dar, abținându-mă să gem,
Să-i fac dorința și mai mare,
Am scos șampania, să bem.

Exact cum zise horoscopul,
Dar când spumosul a pocnit,
Mi-a nimerit în față dopul
Și-n clipa aia m-am trezit.

Petru Ioan Gârda

ZIUA BĂRBATULUI

Muncesc de dimineața până-n seară,
Precum un rob în câmpul de bumbac;
Aspir și spăl, chiar ciorbe știu să fac,
Și-aduc mereu provizii în cămară.

Și noaptea-s obligat minuni să fac,
Căci dacă nu, sunt iarăși de ocară...
Așa că găfâi ca și trenu-n gară
Sau ca găscanu-n oală, sub capac.

E seară, fiert ca rufa în căldare,
Un junghi în șale-ncepe să mă-mpungă,
Nevasta-n bichinei în brațe-mi sare

Și-mi spune-n timp ce muștele alungă,
Că-i ziua mea și-mi dă o sărutare...
Dar că va fi și-o noapte foarte lungă!

David Valentin

ZIUA BĂRBATULUI (în R. Moldova)

Constată-adamii, cu frustrare,
Iar unii chiar îndurerați:
Când evele-s la guvernare,
Ei nu pot fi bărbați... de stat!

Ion Diviza

ZIUA INTERNAȚIONALĂ A BĂRBAȚILOR

E ziua lor, o zi cu har
Și toți bărbații stau în bar,
Dar bucuria mare este
Că uită, astfel, de neveste.

Nică Janet

CADOUL SOȚIEI DE ZIUA BĂRBATULUI

Cadoul ei fu unul explicit,
Că viața-ntreagă doar l-a răsfățat,
Iar ca să fie mult mai fericit
A divorțat.

Mirela Grigore

N.R. - Tema de concurs pentru luna decembrie 2025 este: „Ho, ho, ho!” (poezie umoristică - două poezii, epigramă - trei epigrame, grafică satirică - un desen); Termen: 10.12.2025

Stimați cititori,

Aș putea să mă adresez chiar cu vorbele de „stimați cititori de pretutindeni”, pentru că astăzi vom răspunde și prietenilor noștri care trăiesc departe de noi, dar, ne simț aproape prin revista pe care o edităm și care, într-un fel sau altul, ajunge și pe meleagurile pe care aceștia și-au stabilit, sperăm noi că doar temporar, domiciliile.

Vom începe cu VASILE DARIE din Mostoles, Spania, talentat și vechi confrate de-al nostru, colaborator și promotor la revistei „Scârț” pe meleaguri iberice. Ca de obicei, și în anul acesta, după periplul său anual prin urbea ieșeană, Vasile Darie a luat cu sine, spre a le oferi românilor noștri care trăiesc acolo, un număr mare de reviste „Scârț”. Evident, cei care au intrat în posesia vreunui exemplar al publicației noastre, s-au amuzat copios, așezându-se la mesele unei terase cu specific românesc, stând la taclale și golind și cele câteva sticle cu vin de țară, cum numai la noi se face... Iar mulți comentau că revista ar trebui, cumva, să apară și în spațiul virtual, pentru a putea fi lecturată ușor, număr de număr.

Din Laval, Canada, ne scrie pe E-mail domnul AUREL NOVAC, un român ajuns împreună cu familia dincolo de Ocean în urmă cu aproape o jumătate de veac. Având un simț al umorului deosebit, el însuși scriind literatură memorialistică și de călătorie înțesată din belșug cu sănătosul haz al românului, Aurel Novac primește, lecturează și apreciază la superlativ revista noastră. De asemenea, domnia sa ne-a mărturisit că a făcut cunoscută publicația editată de noi printre numeroșii membri ai comunității românești din Montreal, prilej cu care, surpriză, frații EUGEN și MARCEL BUTUCARIU, plecați de ani buni din țară, au fost vecini cu directorul revistei, Vasile Vajoga. De data asta, trebuie să fac o paranteză și să susțin iarăși necesitatea ca revista „SCÂRȚ” să apară și în spațiul virtual. Toți românii care trăiesc în străinătate ne cer acest lucru, iar noi nu putem ignora la nesfârșit doleanțele lor. Desigur, sunt ceva eforturi de făcut, se presupun și niște cheltuieli, dar, în cele din urmă trebuie ca revista noastră să poată fi citită pe tot mapamondul, fără opreliști, de către oricine dorește s-o facă. În ceea ce mă privește, îi pot asigura pe distinșii noștri iubitori de umor de pe alte meleaguri, că, începând cu anul viitor vor putea găsi revista „Scârț” pe Internet...

Din Israel, așa cum ne-am obișnuit vară de vară, a trecut pe la redacție fostul nostru coleg de cenaclu, scriitorul israelian de limbă română, domnul SICĂ....(?) . După ce ne-a delectat cu o sumedenie de bancuri (noi!) , la un pahar (ce-i drept, mai multe pahare) de bere rece, domnia sa ne-a solicitat mai multe numere din „Scârț” pentru a le oferi, la rândul său, amicilor din Israel. Și din nou, aceeași poveste: de ce revista nu apare pe Internet?... Tocmai pentru că cererile acestui proces al apariției revistei în spațiul virtual sunt destul de acute, e necesar să grăbim demersurile noastre vizavi de solicitările cititorilor din străinătate.

Dar, pe lângă cei menționați mai sus, nu ne ocolesc nici cititorii autohtoni. De exemplu, un E-mail semnat T.CORNEL-BĂCĂUANU(?), cuprinde mai multe epigrame, unele mai reușite, altele la care ar mai trebui lucrat. De altfel noi i-am răspuns tot prin poșta electronică domnului Băcăuanu, cu sugestiile și cu recomandările de rigoare. Îi publicăm în cadrul acestei rubrici trei epigrame, în care ținta e președintele grupării noastre umoristice și semnatarul acestei rubrici, Vasile Vajoga, văzut în calitate de...scamator. Iată cele trei catrene:

POETULUI V:V:

Când scrii pe albul colii, trist,

Iar luna bate în ferestre,

Te crezi poet și sonetist?

E o iluzie, maestre!

Lui V.V., EPIGRAMIST ȘI SCAMATOR

Să faci scamatorii e-un fapt banal,
C-ai învățat, așa cum spun vecinii,
Magie de la unul, Marțial,
Și epigramă de la Iozefini!

„FAKIRULUI” V.V.

Când ești fachir, problema nu e
Să dormi întins pe-un pat de cuie,
Ci doar atunci, când din viteză,
Te-ai așezat pe-o pioneză!

Îl mai așteptăm pe cititorul nostru cu noi producții epigramatice, spre a confirma abilitatea sa de umorist, pe care credem noi, i-am descoperit-o.

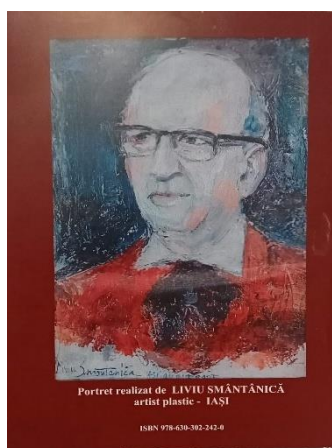
O epigramă de actualitate am primit și de la domnul BAHTALO STĂNESCU din localitatea Ciurea-Iași, profesor de limba romani în comunitatea locală, care dedică un catren memoriei domnitorului Grigore al V-lea Ghyka, dezrobitorul romilor. Acesta, se vede în postura de a face de gardă la sicriul de zinc al domnitorului, depus pe catafalc la Palatul culturii din Iași. Catrenul sună astfel:

RECUNOȘTIȚĂ

Noi ti păzăm cu sârg, slăvit stăpân
Ci di deasupra noastră smuls-ai jugu,
Ca nu cumva sî vinî vreun român
Și sî îți ducî la fervechi coșciugu!

Apreciem catrenul, umorul, autoironia, iar pe autor îl mai așteptăm să ne mai scrie.

Nu putem încheia rubrica de față, fără să pomenim despre o apariție editorială de excepție. Este vorba despre cartea „Etica Magna”, semnată de confratele nostru PETRUȘ ANDREI, membru al Uniunii Scriitorilor din România. Redacția recomandă cu multă căldură volumul pomenit tuturor cititorilor atrași de un umor de calitate. Publicăm mai jos imaginea coperților volumului, care a apărut de sub tipar în excelente condiții grafice. Îl felicităm pe autor și îi dorim cât mai multe cărți ca aceasta.

Ca de obicei, în încheiere ne adresăm domniilor voastre, stimați cititori. Scrieți-ne și veți primi de la noi un răspuns. Oare care va fi acela? Depinde de cel care, alături de voi, semnează P.OSTASU, adică V.Vajoga

P.S. Revista SCÂRT poate fi accesată și pe internet, fiind difuzată lunar, mai târziu dar sigur, pe site-ul Uniunii Epigramiștilor din România (n.r.ș.)

ALEXANDRU OSVALD TEODOREANU
Păstorel

FOI ÎNGĂLBENITE

VRAJA

Ți-ai aplecat astrala ta privire,
Lăsând din ea o rază de senin,
Să lumineze sticla mea de vin,
Înălbaştrind cristalul ei subțire.

Uitatele romante de iubire,
Trezindu-și adormitul lor suspin,
Mă străbăteau, cum trec zefirii prin
A nuferilor albă înflorire.

Și-n loc mi-a-ncremenit atuncea mâna,
Vrând cupa s-o ridic înspre stăpâna
Ai cărei ochi mă țintuiau din ea.

Și-n clipa ceea n-am știut că, după
Ce în neștire-oi bea privirea ta,
O voi vedea în fiecare cupă.

SE-NCHINĂ TROFIM PUSTNICUL
FECIOAREI MARIA

Păcătuim, Fecioară Preacurată,
Prin faptă, grai și gând. Păcătuim!
Că doar din leagăn până-n țințirim
E-un lung păcat din viața noastră toată.

Prin pocăința binecuvântată,
Păcatul strămoșesc îl ispășim.
Aibi milă de nevrednicul Trofim
Și de ispita lui neîncetată.

Înalt spre tine ruga mea sărmană,
O, Născătoare, fără de prihană:
De-i înflori din umbră, ca un crin,

Din limpedele-ți suflet - strop de rouă
Ce oglindește-ntregul cer senin -
Ne picură în suflete și nouă.

DIN UMBRĂ

Te-am urmărit, ascuns între perdele,
De chipul tău, cu ochii plini de sete.
Și ți-am săpat albastre odelete
Pe mozaicul fanteziei mele.

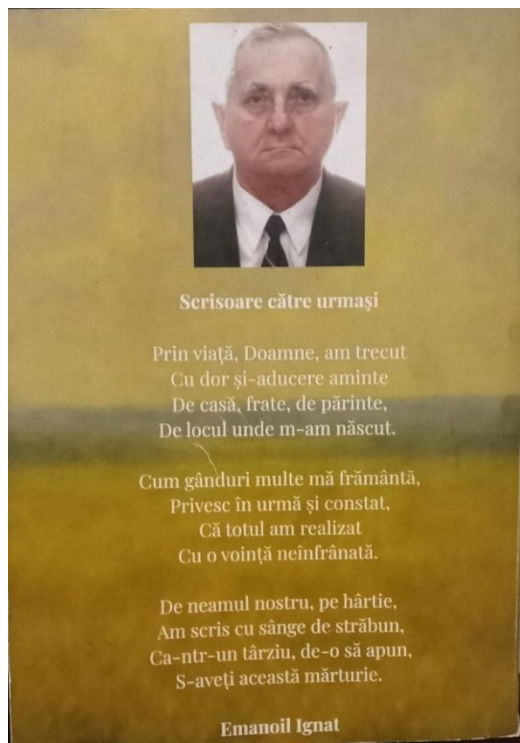
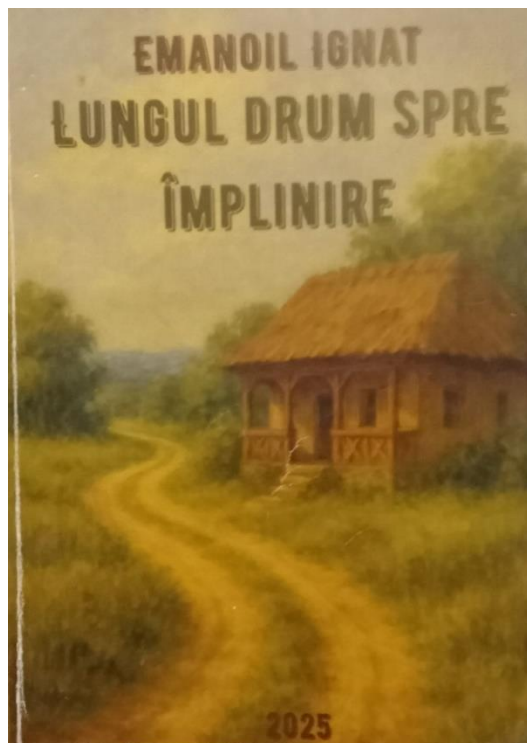
Din ce senin Bosfor, din ce serai
Veniși, sultană, mințile să-mi iei?
Ai evadat din visul cărui bey,
Din ce vrăjită pipă de emai?

Și ce capriciu de erotic zeu
Te-a animat, fragilă statueta,
Ca-n templul trist al sufletului meu
Să-ți plimb crepusculara siluetă,

Și-apoi, cu o regală nepăsare,
Să te scobori pe trepte de sonete,
Spre inima-mi ce-ți cade la picioare
Ca un umil buchet de violete?

PAGINA DE (PROASPETE) VEȘTI

2 NOIEMBRIE 2025 - LANSARE DE SECOL LA DIG - EMANOIL IGNAT

Decanul nostru de vârstă, Emanoil Ignat, ajuns la 90 de ani, și-a pus viața și sufletul pe tava cărții, în fața noastră, la Galeriile „Dumitru I. Grumăzescu”, în cadrul ședinței Asociației Umoriștilor „Al. O. Teodoreanu”- Păstorel, așa cum bine și frumos a scris și Nușa noastră (Anica Andrei-Fraschini) în Cronica din primele pagini ale revistei. Au fost momente de mare sensibilitate, de emoție, în care l-am invitat pe distinsul nostru sărbătorit la pupitrul de comandă al întâlnirii noastre, alături de Daria Dumescu, autoarea „Cuvântului înainte”. Mi-am adus aminte, privindu-l din sală, pe Emanoil Ignat, de momentele de restriște de acum mai bine de doi ani, când revista a fost în prag de dispariție, după „dezertarea” intempestivă a fostului „reactor șef”. Nu știam ce și cum trebuie să fac, toți ceilalți fugind ca potârnișii din fața responsabilității preluării revistei. Aș fi renunțat și eu, asta și în condițiile în care dispăruse din echipă și Corina Rusu, doamna care tehnoredacta, de fapt, SCÂRȚ-ul. Starea de cumpănă a trecut, însă, după ce am primit o scrisoare de susținere, atât de emoționantă încât mi-au dat lacrimile și m-a hotărât. Era de la autorul cărții de mai sus, un om cu suflet de aur, dedicat ca nici un altul Asociației Umoriștilor și acestei reviste. Acum e prima dată când scriu/vorbesc despre așa ceva. Mulțumesc/mulțumim, Emanoil Ignat!

Daniel Bratu

IN MEMORIAM

Cu întârziere, la redacție a ajuns trista veste a plecării dintre noi a lui LIVIU CĂLCĂI, epigramist, autor a cinci cărți voluminoase de epigrame, intitulate „Cu materialul clientului”. Fost inspector școlar, colaborator la ziarul Flacăra Iașului”, Liviu Călcăi a avut un cuvânt de spus în epigrama contemporană. Dumnezeu să-l odihnească în pace! (n.r.)